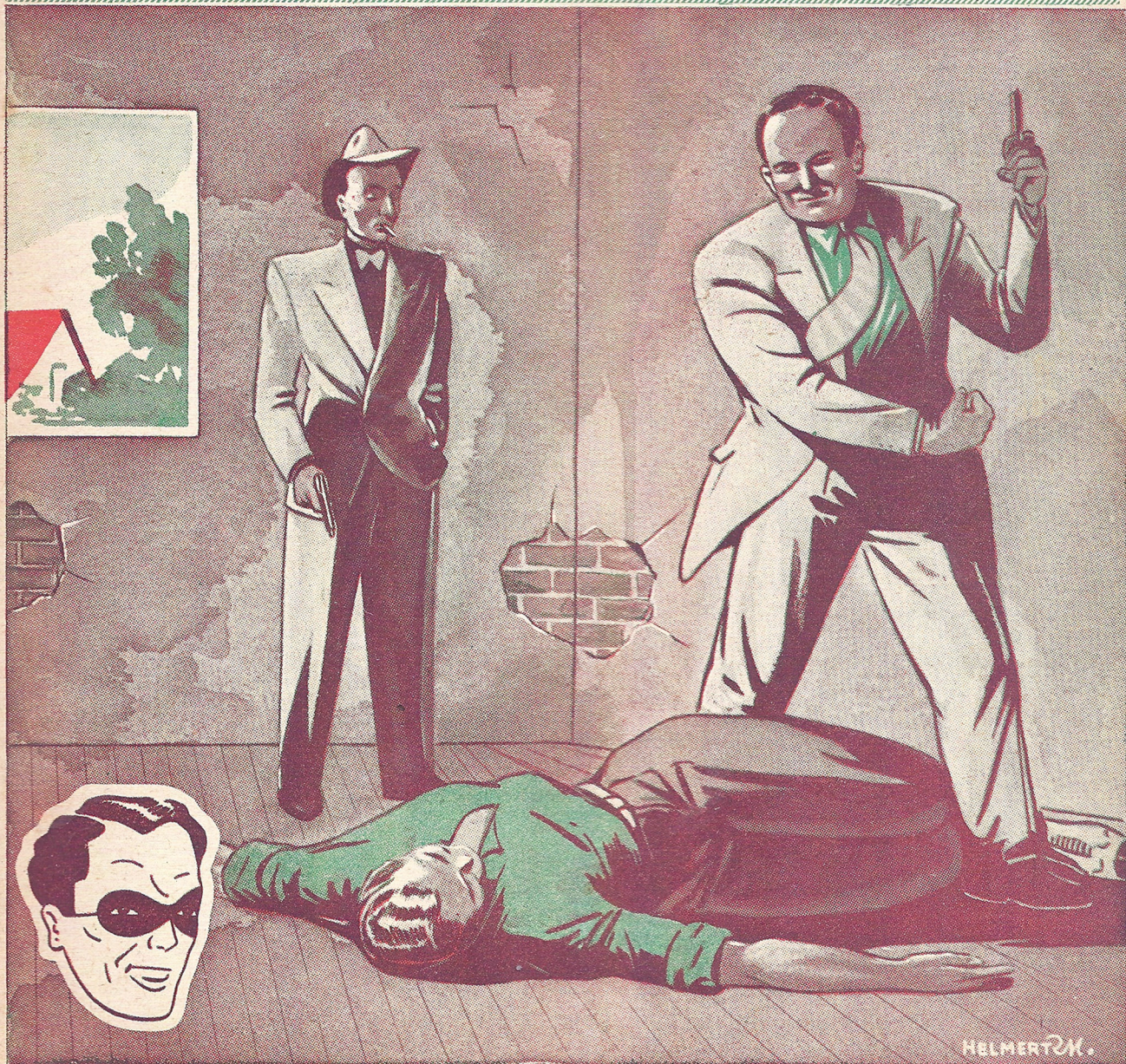

Nr. 36

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

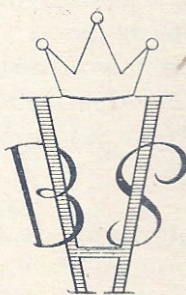
AVONTUUR IN SINGAPORE

JOHN TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

AVONTUUR IN SINGAPORE Nr. 36

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540

AMSTERDAM

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is verschenen en nog beperkt verkrijgbaar :

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore

In voorbereiding :

- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus

Abonnementsprijs : voor 6 mnd. (12 nrs.) f 4.—; voor 1 jaar (24 nrs.) f 7.75

Bij vooruitbetaling. Franco toezending per post.

voor België respectievelijk voor 6 mnd. 70 franc, voor 1 jaar 130 franc.

HOOFDSTUK I.

Waarin ham en eieren gegeten worden, een „babi” een varken blijkt te zijn en John Templar afscheid neemt van een oude vriend.

Singapore, waar een Britse marinebasis is gevestigd, is een fascinerende stad, vol intriges, wemelend van kleuren, opbruisend, vol verrassingen, volgepropt met een mensenmenigte, die wellicht de meest hereogene bevolking van welke stad der aarde vormt.

Slechts enkele graden benoorden de equator, is het klimaat er gevaarlijk en moordend, voornamelijk omdat het juist onschuldig lijkt. 'n Paar leren schoenen zijn in één nacht groen van honigdauw en totaal verteerd — en de geest van een mens ondergaat binnen een jaar hetzelfde lot, uitzonderingen daargelaten.

Singapore is een nietig eilandje, nauwelijks waarneembaar op een gewone kaart, onder bij de Zuidelijke punt van de landtong, welke begint in Burma en Siam, de Indische Oceaan van de Zuid-Chinese Zee scheidt en algemeen bekend staat onder de naam Schiereiland Malakka.

Min of meer parallel aan de Zuid-Westkust van het schiereiland ligt het eiland Sumatra op betrekkelijk geringe afstand ervan gescheiden door de Straat van Malakka.

De scheepvaart van de gehele wereld, hetzij van Oost, hetzij van West, moet door deze straat passeren en daar Singapore door de geographische ligging de Zuidelijke in- zowel als uitgang beheerst, wordt deze haven dikwijls aangeduid als „De Poort van het Oosten”.

Gesticht in 1819 door Sir Stamford Raffles, tegen de nadrukkelijke orders van zijn superieuren in en in het vooruitzicht van heftige oppositie der Hollanders, is Singapore de laatste jaren voor de oorlog waarschijnlijk meer in belangrijkheid toegenomen dan enige andere haven van het Britse Imperium.

Gezien het feit, dat er voor de oorlog over gesproken werd als het Aziatisch Gibraltar, is deze benaming van buitengewoon belang, want de naam Singapore betekent letterlijk vertaald „Klauw van de Leeuw”. Sir Stamford Raffles verklaarde, nadat het Britse Gouvernement hem bevolen had het eiland op staande voet te ontruimen: „De Leeuw kan de eenmaal uitgeslagen klauw nooit meer terugtrekken”.

'n Paar honderd meter vanaf de plaats waar deze geweldige imperium-grondvester zijn

vlag hees en het onbekende eiland in naam van Koning George III in bezit nam, ligt het plekje, waarop heden ten dage nog het Raffles Hotel pronkt.

Deze „Poort van het Oosten”, met een enorme Aziatische bevolking, opgepropte straten, talloze hotels, kosthuizen, zakkenrollers en oplichters van allerlei slag, is geen aangenaam oord om iemand te vinden, of hij nu zwart, blank of bruin is. Maar, John Templar, de even beruchte als gevreesde gentleman-avonturier, wist dat het mogelijk was voor een paar centen per dag een bepaald type inboorlingen in de arm te nemen, die merkwaardige spoorzoekers zijn. Die boys zijn speurhonden in de ware zin van het woord. Voor de oorlog had hij reeds een paar maal gebruik van hen gemaakt en evenzo had hij het genoeg gesmaakt, dat er eens één op zijn eigen spoor was gezet. Hij kende ze dus.

Het zijn moedige, kleine kerels, geboren en opgegroeid in de goot, zou men kunnen zeggen, die van een handjevol rijst leven, terwijl ze bijna naakt rondzwerven. Ze zijn vlug als water en voor een paar shilling volgen ze een mens tot in de hel... en voor een pond zullen ze hem daar ook wel gezelschap houden. Gewoonlijk vindt men ze bij de dokken, hun parasietenleventje zoveel mogelijk uitbuitend.

Na een half uurtje in de buurt van de haven rondgezworven te hebben had Templar er twee in dienst genomen. Ze waren van een zeer gemengd slag, in verband met de taalmoeilijkheden in Singapore, maar beiden spraken Maleis, de algemeen gangbare taal in deze stad.

Onder een geweldige kraan bleef Templar met de beide kerels staan en duwde elk van hen een pondsbiljet in de hand, dat ze snel op een geheime bergplaats onder hun smerig en gescheurd hemd verborgen.

— Luister goed, zei hij hen in het Maleis, ik zoek een Amerikaan, die reeds meer dan twintig jaar in Singapore woont. Zijn naam is Tom Maxwell en was een bekend type in de havenwijk. Hij hield zich voor de oorlog op met de handel in blanke slavinnen. Probeer te weten te komen of hij nog hier woont en zo ja waar. Mocht hij verdwenen zijn, probeer dan uit te vissen wat er van hem geworden is. Ik logeer in een Chinees logement, de „Gouden Bal”, in de Maleise Straat. Daar kunnen jullie me bereiken. Breng vanavond na het invallen van de duisternis rapport bij me uit.

— Saja toean, antwoordden de kerels en

verdwenen onmiddellijk tussen kisten en vaten uit het oog.

Templar stak een cigaret op en staarde naar een groot vrachtschip, dat niet ver van hem verwijderd aan de kade lag en waar een twintigtal koelies bezig waren met laden. Hij zag er onherkenbaar uit op dit ogenblik. Een baard van minstens vier dag ontsierde zijn anders zo beschaafd gezicht, dat nu smerig was en een grimmige uitdrukking had. Het witte tropencostuum zag er uit alsof hij het veertien dagen achtereen had gedragen en er mee had geslapen in de goot. Kortom, hij zag er uit als één van die vele onpure elementen van ondefinieerbaar allooi, die overal in de stad rondhingen. Langzaam slenterde hij tussen kisten en balen door en keerde terug naar de wijk, die bekend staat als „De Maleise Straat“, waar hij zijn intrek had genomen in een klein, reeds boven genoemd Chinees logement.

Over de naam „De Maleise Straat“ is heel wat te doen geweest en een korte verklaring over dit complex van vijf straten, dat eens berucht over de gehele wereld was, in geenszins overbodig.

De meeste bewoners noemden deze buurt Lampoe Mérah (Rode Lamp). Het was een oord, waar honderden jonge vrouwen, van alle mogelijke nationaliteit en kleur, het beroep uitoefenden, dat kies gezegd, het alleroudste is in de cultuurgeschiedenis. Door deze plek als domicilie te kiezen had Templar de juiste plek in Singapore getroffen, wanneer hij met iemand in contact wenste te komen, welke hij niet in iedere willekeurige omgeving wenste te ontmoeten.

's Avonds en 's nachts leefden deze straten als een reusachtig menselijk konijnenhol, overgoten door een lokkend licht. Te middernacht en in de vroege morgen waren de nauwe doorgangen zo opgepropt vol, dat, wanneer dit schouwspel zijn hoogste punt bereikt had, de straten vrijwel niet meer te passeren waren. Het lawaai was oorverdovend. Trommels, bekkens, goedkope Duitse piano's, krijsende grammofoons mengden zich met lachen, gillen en schreeuwen, dat van alle zijden opklonk. Bijna geen nacht ging voorbij, zonder dat misdaad en geweld in de „Vijf Straten“ werd bedreven.

Templar herinnerde zich, toen hij door de smerige sloppen slenterde, dat er eens een Europeaan werd vrijgesproken van een moord, hoewel hij een man had neergeschoten in dat kwartier, omdat het roer van diens pijp op zijn

gelaat werd gericht, juist toen hij één dier huizen verliet; de rechter merkte in zijn requisitoir op, dat een dergelijke handelwijze in dat soort huizen, op dat tijdstip klaarblijkelijk bedoeld was als zelfverdediging en de verdachte daardoor buiten elke twijfel vrijuit ging.

Omkooperij en corruptie waren er troef en „Lampoe Mérah“ was een centrum voor de handel in blanke slavinnen in het Oosten en het toneel, waar zich het Oosterse nachtleven afspeelde op een wijze, welke reizigers deed uitroepen, dat nergens anders ter wereld zo iets te zien was.

Deze tehuizen, met hun beroemde beruchteid, vormden rij aan rij broeinesten van bijna ongelooflijke ontucht, wreedheid en grenzeloze verkwistende losbandigheid. Het zou te veel vergen van de goedgelovigheid van mensen, die in een behoorlijk geordende maatschappij leven om hier enkele getrouwe beschrijvingen te geven van feiten, waarvan Templar zelf getuige was geweest.

Planters, soldaten en zeelui, touristen, inwoners, reizigers uit alle delen der wereld, tip-top geklede Europeanen in avondtoilet, allen zonder onderscheid doorengemengd met paria's, misdadigers, naakte Aziatische koelies, bruintjes, zwarten, halfbloeden, in een Babylonische spraakverwarring te midden van afschuwelijke herrie en lawaai, allen door een magnetische kracht getrokken naar „De Rode Lamp“, als een zwerm duizendkleurige motten. Onweerstaanbaar bekoord door de karmozijnrode gloed, welke de hemel mijlen ver in de omtrek verlichtte. Sommigen baanden zich schaamteloos een weg door het gewriemel; anderen slopen tersluiks, met gebogen hoofd, in de schaduw voort, terwijl zij zich zoveel mogelijk haastten naar hun rendezvous, in de hoop niet te worden herkend.

Bij de Japanse huizen, waar een dozijn of meer charmante meisjes voor de vensters getalleerd zitten, als kleine beschilderde poppen, was altijd wel een troepje mannen te vinden, sommigen grappen makend of gespannen turend, anderen in stomme aanbidding.

Voor deuren, waar blanke vrouwen waren, hadden de bordeelhoudsters plaats genomen, om verlokkelijk te smeken. . . . „Kom es binnen, schat“, telkens wanneer een bekeerde klant aarzelde voor de drempel van dit kunstmatig paradijs. Het deed er niet toe, of de vrouw van Franse, Italiaanse, Russische of Duitse nationaliteit was, heur beroep was altijd eender, herhaald op droef melancholische

toon, heel de nacht door. . . . „Kom es binnen, schat” . . . .

Het was geen ongewoon schouwspel in de „Vijf Straten” een stelletje Europeanen aan te treffen, dat, in de goot zittend, met de vingers „Satai” at, precies alsof men aanzat aan een gala-diner. Dat kostje werd boven een houtskoolcomfoor gekookt, waarschijnlijk door het een of ander vuil wrakstuk mens, dat al lang in een ziekenhuis geïsoleerd behoorde te zijn. Het bestaat uit stukken en brokken vlees, ergens voor een prikje op een inlandse markt opgescharreld. Voor het gebruik, op de manier waarop de Italianen spaghetti eten, worden de smalle repen vlees gedoopt in een gemeenschappelijke pan zeer geurige chili saus, welke naar alle waarschijnlijkheid sterk genoeg is, om het afval voldoende te desinfecteren voor menselijk gebruik.

Een dergelijk oord was „Lampoe Mèrah” voor enkele tientallen jaren, toen John Templar zijn eerste bezoek aan Singapore bracht. Toen was het een oord geweest, juist door die hartverscheurende woest-barbaarse verdorven genoegens, waar een man in één enkele nacht meer van de zelfkant des levens leerde kennen, dan in een jaar in welke andere stad ook.

Nu is dit oord in deze vorm al lang van het toneel verdwenen. Toen de Volkenbond de bestrijding van de handel in blanke slavinnen ter hand nam, is daardoor de plaag naar nog dieper onderwereld verplaatst en „Lampoe Mèrah” is niet meer. Het district is nu een drukke winkelbuurt, waar de neringdoenden in tegenstelling met vroeger dagen, de raamluiken sluiten wanneer de avond daalt om ze pas weer te openen als de nieuwe morgen is aangebroken. 's Avonds is er nauwelijks een levende ziel te zien. Er klopt geen hart meer in dit oord; het is dood.

Wat zou er overigens rond dit zelfde „Vijf Straten” een sprookje geweven kunnen worden, als die nu bijna verlaten schuilhoeken eens konden spreken. Menselijke hartstocht — onmenselijk misschien in de woeste strijd om zelfbehoud en ondergang. Maar enkele van die kleine logementjes van weleer waren er nog overgebleven. Kleine, scheefgezakte bouwwerken met grauwe muren en stoffige vensters, waar kleine zakenlieden, zeelui of nietsdoeners een onderkomen voor de nacht zochten.

Het was in „De Gouden Bal”, waar Templar zijn intrek had genomen, dat hij nadacht aan de tijden van weleer, toen „De Rode Lamp”

afgezakt was naar de jammerlijkste diepten van het ellendige bedrijf. „Voorportaal van de Hel” was in die dagen misschien wel de beste benaming voor het bijzondere stadsdeel, waar John Templar thans zijn tenten had opgeslagen.

Enkele dagen geleden was hij in gezelschap van zijn vrienden Charles, Ophelia, Maryse en James met de „Hurricane”, het privé-vliegtuig van de avonturier, op de luchthaven van Singapore neergestreken. Ze hadden hun intrek genomen in het Raffles-Hotel en meerdere dagen brachten de beide vrouwen door met winkelen en verdere futiliteiten. Maar bij John Templar knaagde er iets. Iets, dat hem de herinnering deed opwekken, aan een man, die hij kort voor het uitbreken van de oorlog met Japan nog had ontmoet, Tom Maxwell, die rauwe, onbehouwen Amerikaan, die Templar eens het leven had gered, toen deze in een hopeloze strijd gewikkeld was geweest met een half dozijn Chinezen, ergens in de achterbuurten van Singapore. Tom Maxwell was een man geweest, die onder zijn ruw en verhard uiterlijk een goedig hart droeg en die altijd klaar stond om iemand te helpen.

Nu, na zoveel jaren terug in Singapore, had Templar behoefte deze man terug te zien, met hem te spreken, hem een hand te drukken. . . . Reeds drie dagen zocht hij nu reeds zonder enig spoor van de Amerikaan te hebben gevonden, totdat hij uiteindelijk zijn toevlucht had genomen tot die bruine boys, die langs de haven rondhangen en voor een paar centen heel Singapore uitkammen om iemand te vinden.

Reeds drie dagen was hij niet teruggeweest in het Raffles Hotel. Hij belde weliswaar regelmatig op teneinde zijn vrienden er van te verwittigen, dat zij zich niet ongerust behoeften te maken, doch hij paste er voor om deze buurt te verlaten voor hij iets omtrent Tom Maxwell had vernomen.

Tegen negen uur die avond zat Templar op een houten stoel in het bedompte kamertje op de vierde ètage van zijn logement. Voor hem op de kale tafel, die even vet was als het grauwe schort van de logementhouder, stond een half gevulde fles whiskey en een glas dat regelmatig naar zijn lippen ging. Op het blad van de tafel lagen een dozijn uitgedrukte cigaretteneindjes. Hoewel Templar een man was, die te allen tijde zijn zenuwen in bedwang had, speelden zij hem deze avond toch enigszins parten. Om de zoveel tijd stond hij op en

begon de kamer op en neer te lopen, bleef voor het venster staan, schoof de kale gordijnen even van elkaar en tuurde dan in de donkere, verlaten steeg, waar geen levende ziel te bespeuren was. Dan ging hij weer zitten, stak een nieuwe cigaret op en nam een slok van zijn whiskey.

Plotseling werd er zachtjes op de deur geklopt. Onmiddellijk rees hij overeind om te zien wie er was. Op de half donkere gang stond één der beide mannen, die hij die middag had aangenomen.

Met een hoofdgebaar nodigde hij de man uit binnen te komen en plaats te nemen.

— Whiskey? vroeg hij.

— Saja, toean, antwoordde de man in het Maleis.

Templar schonk de man een vol glas whiskey in en deze bracht het gretig naar zijn lippen om het achter elkaar te ledigen.

— En? vroeg de avonturier. Ben je iets te weten gekomen?

De man, wiens ogen schitterden als stukjes steenkool, knikte haastig en boog zich over de tafel heen, terwijl zijn bruine hand snel alle cigaretteneindjes bijeengarde en in zijn broekzak liet verdwijnen.

Templar wierp de man een pakje cigarettentoe en zei:

— Nu, vertel op, boy, wat ben je te weten gekomen?

— Toean Tom Maxwell gevonden; hij woont in een logement in de Gorreh Street.

— Hoe heet het logement?

— De Purperen Kogel.

— Heb je hem gezien of gesproken?

— Saja, toean, antwoordde de man heftig met zijn hoofd knikkend. Ik heb hem gesproken en gezien. Ik was zelfs in zijn kamer. Hij was dronken, toewan, erg veel dronken. Hij zag er ziek uit en scheen veel pijn te hebben. Ik zei hem, dat iemand hem zocht, die een vriend van hem was.

— Wat zei hij toen?

— Hij zei, dat hij geen vrienden had op de hele wereld en smeed me er uit.

Templar glimlachte zachtjes en nam een slok van zijn whiskey.

Tom Maxwell moest zwaar gedegeneerd zijn om zoiets te zeggen. Hij was er de man niet naar, die vrienden nodig had, doch ze nu schijnbaar nodig scheen te hebben.

— Waar is de Gorreh Straat precies? vroeg hij verder.

— Gorreh Straat loopt precies parallel met

deze straat, toewan. U vindt hem onmiddellijk — Goed.

Hij schoof de man nog een biljet van een pond toe en liet hem inrukken. Kort daarop verliet hij zelf ook het logement en zocht zich een weg door de donkere straat. Bij een hoek gekomen sloeg hij rechts af en kort daarop weer. Toen stond hij in de Gorreh Straat, waar hij geruime tijd moest zoeken en vragen voordat hij het logement „De Purperen Kogel” had gevonden.

De eigenaar was een kleine, schrale Chinees, die achter een houten toonbank stond te praten met enkele Europeanen, die kennelijk te veel gedronken hadden. Zij probeerden zich in allerlei talen uit te drukken, behalve in het Maleis of Chinees, zodat de logementhouder hen niet verstond. Langzaam slenterde Templar naderbij en steunend met zijn elleboog op de houten toonbank luisterde hij toe wat de mannen zeiden. Het was meer gebral dan gesproken woord, doch zonder al te veel moeite kon Templar uit hun Engels opmaken, dat ze ham en eieren wensten te eten, hetgeen de Chinees niet had kunnen verstaan, doch alleen maar schrik had bezorgd door de schorre stemmen en wilde gebaren.

Templar boog zich naar de Chinees toe en zei in perfect Maleis:

— Ikan babi sama telur goreng (Varkensvlees met gebakken eieren. Saja mao sama djoega (En ik wil hetzelfde).

Een brede grijns omspande het oude gele gezicht en de Chinees schuifelde weg om zijn culinaire plichten te gaan vervullen. Templar wendde zich daarop tot de dikste van het tweetal en vroeg in zijn voortreffelijkst stokersslang:

— Dat wou je toch bikken, niet, maat?

— Wat bedoel je? antwoordde hij zeer ver-rast.

— Wel, ham en eieren, natuurlijk.

— Ja, knorde hij, maar die ouwe gek kon dat maar niet begrijpen. Vertel me eens, ging hij voort, terwijl hij Templar van top tot teen opnam, alsof hij een wereldwonder zag, waar heb jij eigenlijk Chinees geleerd?

— Dat was helemaal geen Chinees, antwoordde Templar met een grijns, maar Maleis.

— Maleis?

— Natuurlijk, dat is de landstaal hier. Kijk es an, maat, vervolgde Templar, iets dichters naar hem toeschuivend, onthoud goed: „Babi” betekent varken; als je tegen zo'n vent „Babi”

zegt, krijg je van hem gedaan wat je maar wilt in dit beroerde hol.

— Inderdaad, dat moet ik onthouden. Maar hoe heb je die taal geleerd?

— Ik? Dat 's duidelijk, omdat ik al twintig jaar op deze haven vaar.

— Machinist?

— Met Uw welnemen, grijnsde Templar.

Na enige tijd kwam de Chinees met drie schotels aandragen, die hij op een wiebelend tafeltje in de gelagkamer neerzette. Zonder iets te vragen nam Templar tegenover de beide mannen plaats en wierp een blik op zijn schotel met ham en eieren, welke ingrediënten in een zee van afschuwelijk vet dreven. Vanaf dit ogenblik zeiden de mannen niets meer en met veel moeite probeerde Templar zijn maaltijd naar binnen te werken. Hij stond onmiddellijk op, liep de Chinees, die juist naar de keuken wilde gaan, achterna en klopte hem op de schouder.

— Ik wilde Mr. Maxwell spreken, zei hij. In welke kamer woont hij?

— Derde verdieping — einde van de gang, mompelde de man en draaide zich om te einde zich in de stinkende keuken terug te trekken.

Templar liep de smalle en stijle draaitrap op en bereikte niet zonder enige inspanning de derde verdieping en stond even later voor de deur van Maxwell's kamer. Hij klopte zachtjes aan en toen hij geen antwoord kreeg draaide hij de kruk om en ging naar binnen.

Het was stikdonker in het vertrek en nadat hij een lucifer had aangestoken ontdekte hij op de tafel een koperen olielamp, welke hij aanstak. Hij draaide de pit iets omhoog en keek om zich heen.

Tegen de muur stond een laag, smerig bed, waarop een dikke gestalte lag. De ogen waren gesloten en de brede borstkas welfde heel langzaam op en neer, nauwelijks merkbaar.

Templar nam de lamp op en begaf zich naar het bed, waar hij een ogenblik bleef staan. Daar lag Tom Maxwell en juist toen Templar hem wakker wilde schudden ontdekte hij op het smoezelige overhemd een donkerrode bloedvlek. Onmiddellijk keerde Templar's activiteit terug. Hij trok een stoel naderbij, plaatste de lamp er op en scheurde het hemd open.

In het vlees, ter hoogte van het hart, zat een klein kogelgaatje, waaruit een streep geronnen bloed liep. Hij voelde de pols van de man, tilde de oogleden op en stond dan op. Met de

lamp in zijn handen liep hij door de kamer, trok een kast open en haalde er een volle fles whiskey uit. Op de rand van de tafel sloeg hij de hals er af, goot van het geestrijke vocht in een op de wastafel staand glas en bracht dit voorzichtig aan de lippen van de gewonde.

— Tom... Tom..., riep hij, terwijl hij de man zachtjes door elkaar schudde. Kijk eens wie hier zit. Vooruit Tom, ben jij nu de kerel, die ik tien jaar geleden mocht ontmoeten om me het leven te laten redden.

Hij goot wat whiskey tussen de half geopen- de lippen en bijna onmiddellijk kwam er beweging in de zware kolos. De benen werden een weinig opgetrokken en de ogen gingen langzaam open, terwijl hij probeerde iets te zeggen. Templar vouwde het kussen dubbel en plaatste het terug onder het hoofd van de Amerikaan, die met veel krachtsinspanning probeerde zich overeind te richten, hetgeen hem echter niet mocht lukken.

— Kijk me eens aan, Tom, zei Templar zachtjes. Zie je niet wie ik ben? De half gebroken ogen van de gewonde draaiden enkele ogenblikken doelloos in hun kassen en zochten de eigenaar van de stem, die van heel ver in zijn oren klonk. Eindelijk hadden ze de spreker gevonden en langzaam werd de uitdrukking helderder. Er brandde een doffe gloed in die koortsachtige ogen, die de dood reeds hadden aanschouwd. Ze blonken als dauwdruppels op het groene gras.

— Ja..., antwoordde de Amerikaan schor, ik zie.... het... jij bent Sir Neville.... Carl... Carlisle.... niet?

— Juist, Tom, dat ben ik. Ik heb je drie dagen lang gezocht en eindelijk gevonden om je in deze toestand aan te treffen. Ik ben niettemin blij je te zien, Tom, en ten teken dat ik nooit heb vergeten wat jij eens voor mij deed zal ik thans op mijn beurt trachten jou te helpen.

Tom Maxwell schudde het hoofd en lachte cynisch:

— Neen... kerel... hulp heb ik niet meer nodig... ik ben niet meer te helpen... ze hebben me afgeslacht... als een zwijn... ik ga... naar de verdommenis... Neville... naar de bliksem gaat-ie.

— Kom, kom, ik zie dat je een schotwond hebt, maar dat wil nog helemaal niet zeggen, dat je er niet meer bovenop kunt komen, probeerde Templar zijn vriend en weldoener gerust te stellen, alhoewel hij zelf maar al te

goed doordrongen was van het feit, dat de man niet lang meer had te leven.

— Dat geloof je. . . . zelf niet, Neville, antwoordde Tom Maxwell het hoofd schuddend. Ik weet veel te goed. . . . waar het hart zit. . . . en daar in de buurt hebben de. . . . honden me getroffen. . . . Tom Maxwell gaat de pijp uit, Neville. . . . en hij heeft er vrede mee. . . . Alleen zou ik me op die jakhalzen willen wreken. . . .

— Luister eens, Tom, begon Templar, aanzien je zelf voelt, dat je gaat sterven en hier vrede mee hebt, zal ik je niet van het tegendeel trachten te overtuigen. Ja, Tom, je zult binnenkort sterven. . . . je hebt misschien nog enkele minuten te leven. . . . Maar in Gods naam gebruik die enkele minuten om mij zo nauwkeurig mogelijk te vertellen wat er precies aan de hand is en waarom jij hier op sterven ligt. Wie zijn die honden, waar je het over hebt, waarom hebben ze getracht je te vermoorden en hoe kan ik jouw dood aanstands wreken?

Tom's bruine, verweerde hand bewoog zich langzaam voort over de ruige paardendeken en zocht die van zijn vriend. Templar stak hem zijn hand toe en keek de man diep in de ogen, die steeds flauwer gingen staan.

— Tom, ik zal jouw dood wreken. Daar kun je van op aan. Maar schiet op en vertel me wat ik dien te weten.

Okay, mister, prevelde de stervende met een glimlach om de lippen, ik zal het zo lang blijven leven totdat ik jou alles verteld heb over dat addergebroed. Na de oorlog stak ik me in de handel in opium, Neville. Dat was een goede business, al zeg ik het zelf. Ik verdiende handen met geld en dreigde op mijn ouwe dag nog een rijk man te worden. Ik kocht het goede van een uitgebreide organisatie, die vertakkingen had in de gehele Oost en betaalde een betrekkelijk lage prijs, omdat ik grote kwantiteiten afnam, aangezien ik heel Singapore bevoorradde. Het eigenaardige van het geval was, dat die organisatie helemaal uit blanken bestond. Zij kochten het spul in China, verspreidden het over de gehele Oost en zelfs naar Europa en Amerika en verdienden er miljoenen mee. Nu scheen het, dat de leider van die organisatie in Singapore woont en dat de Hoofdcommissaris van Politie van iemand een tip had gekregen met betrekking tot de identiteit van die vent. De Hoofdcommissaris werd prompt de volgende dag vermoord. Zijn opvolger, Commissaris Breene liet mij de vol-

gende dag arresteren. Hij had een tip ontvangen, dat ik de moordenaar was en in mijn kamer vonden ze de revolver waarmee de Hoofdcommissaris was neergeschoten. Nog geen drie uur na mijn arrestatie wist ik te ontvluchten en hield me in deze kamer schuil. 's Avonds ging ik uit om contact te zoeken met mannen van de organisatie. Ik had ze namelijk kort voor de moord een bedrag van acht duizend pond gegeven voor een nieuwe partij opium, die ik kort daarop zou moeten ontvangen. Door mij nu voor die moord te laten opdraaien, verdienden zij acht duizend pond, begrijp je. Ze hadden er echter geen rekening mee gehouden, dat ik zou weten te ontvluchten en toen ze deze tijding hoorden begonnen ze zelf jacht op me te maken. Toen doorzag ik het gemene spel, Neville, de honden wilden mij aan de strop hebben opdat ze mij de opium niet meer behoefden te verkopen en voor die partij nog eens acht duizend' pond konden beuren. Eerst kwam vanavond die Maleier hier, die jij uitgestuurd had om me te zoeken. Nauwelijks was hij weg of twee mannen kwamen mijn kamer binnen en zonder èen woord te zeggen lost èen van hen een schot op me. Hij had zeker een geluiddemper gebruikt, want ik heb alleen maar een doffe knal gehoord. En de rest weet je, Neville. Ze hebben me te pakken gekregen, de honden, en ze hebben die acht duizend pond verdiend. Mocht je ze ooit terug weten te krijgen, Neville, houdt ze dan en wees er zuinig op. Acht duizend pond is geen kattendrek.

— Hoe zagen die kerels er uit, Tom? vroeg Templar.

— Ik heb ze niet goed kunnen zien omdat het al schemerdonker was. Maar de man, die op me schoot was een grote zware kerel met een stierennek.

— Waren het Engelsen?

— Weet ik niet. Ze hebben geen smoel open gedaan. Die blaffer deed het woord. . . . èen woord, Neville, èen woord, dat precies genoeg was om mij voor altijd het zwijgen op te leggen.

— Toen ik het logement binnenkwam stonden er twee kerels tegen de toonbank, die kennelijk onder de invloed van sterke drank waren. Ze bestelden ham en eieren. Kunnen die het geweest zijn?

— Neen, antwoordde Tom Maxwell met een pijnlijke trek op het gelaat, ze waren volgens mij volkomen nuchter. Bovendien zullen ze

niet hier zijn blijven rondhangen om te wachten tot de moord ontdekt zou worden.

Dit leek Templar ook niet erg waarschijnlijk. Hij zag zich plotseling geplaatst voor een mysterieus geval, dat niettemin zijn volle aandacht had weten op te eisen. Het feit, dat Tom Maxwell hem vele jaren geleden eens het leven had gered, was meer dan voldoende voor hem om thans te tonen, dat hij tot wederdienst bereid was. Het was alleen jammer, dat Tom nooit de vruchten van deze wederdienst zou mogen plukken. Hij had de ogen gesloten en het hoofd was iets opzij gevallen, zodat het gezicht in het half duister schuil ging.

Plotseling wendde hij echter het hoofd weer om, keek Templar met grote ogen strak aan en zei:

— Neville. . . . ik voel dat. . . . jij ze het betaald zult zetten. Jij kan dat en. . . . ik wens je veel succes. Probeer die acht duizend pond terug te krijgen, Neville. . . . het is de moeite.

Toen viel het hoofd weer opzij en bliës Tom Maxwell de laatste ademtocht uit. Templar trok een laken onder het bed vandaan en legde dit over het lichaam heen. Vervolgens plaatste hij de olielamp weer op de tafel, bliës de vlam uit en verliet de kamer. Buiten gekomen begon hij zijn plan te maken. Een plan, dat de ondergang van de opium-organisatie voor had.

—o—

HOOFDSTUK II.

Waarin een gezellig spelletje kaart gespeeld wordt en Inspecteur Baxter van de Britse Politie een diepe zucht slaakt.

Ongeveer dertig kilometer noordelijk van Singapore, aan de Oostkust van Malakka, rijzen steile rotsen uit zee omhoog. De wilde golven van de Zuid-Chinese Zee beukten meedogenloos tegen het oeroude gesteente en hadden duidelijk hun sporen er op achter gelaten. Op verschillende plaatsen bevonden zich kleine of grotere inhammen, krekens, die soms enkele honderden meters diep het land insneden. Hier was het water stil en spiegelglad en veelal zo helder, dat men op sommige plaatsen de witte rotsbodem kon zien.

Het was ongeveer elf uur in de avond. Er woei een stevige Noord-Oost passaat landwaarts en als men boven op de rotsen stond moest men oppassen, dat zijn hoed niet werd

meegevoerd door deze sterke zeewind. Overal heerste een diepe, ondoordringbare duisternis. Als de volle muziek van een groot symphonie-orkest weerklonk de eeuwig durende branding vanuit de diepte naar omhoog. Het waren melodieuze klanken, die verzadigd waren van weemoed en droevenis, en die tezamen het altijd voortdurende lied van de zee vormden. Het lied, dat zeelieden heimwee doet krijgen, dat in hun ogen een traan doet opwellen en dat altijd maar doorzingt zonder begin en zonder einde.

Heel in de verte, enkele kilometers uit de kust, voer een klein vrachtschip voorbij in Noordelijke richting. Duidelijk kon men de boordlichten onderscheiden, slechts het gestamp van de machines werd verzwolgen door het alles overstemmende geloei van de branding. Soms dacht men, dat het stillag en dan weer kreeg men de indruk, dat het voer. Het was de bekende zinsbegoocheling, welke men op zee zo dikwijls meemaakt. En toch was deze streek niet zo verlaten als men wel zou denken. Beneden aan de rotsen, vlak bij het aanrollende water van de zee weerklonk het geluid van stemmen, voetstappen, gelach. Het waren mannen, die op ruwe wijze met elkaar spraken. Woorden, die van bovenaf niet verstaan konden worden.

Ze zaten in een diepe nis, welke de zee in de rotsen had uitgehouwen. Zes mannen rond een houten tafel, waarboven een porseleinen olielamp brandde. Vanaf hun zitplaatsen keken ze uit in een betrekkelijk diepe kreek, die zich een honderd meter het land had ingewrongen. In de loop der tijden scheen de zeespiegel gezakt te zijn, want in de tijd toen de golven deze nis vormden, stond het water zeker drie à vier meter hoger. Het was meer een soort spelonk, die de vorm had van een kippenei en die ongeveer twaalf meter diep was en zeven meter breed. Langs de wanden stonden eenvoudige kermisbedden, een paar kisten, een oude kast en wat stoelen. Er hingen foto's van filmsterren aan de muur, uitgeknipt uit geïllustreerde tijdschriften.

De zes mannen, die rond de tafel zaten, en zich te goed deden aan de geestrijke inhoud van een fles onvervalste Black and White-whiskey waren in een uitstekend humeur. Ze vertelden elkander schuine moppen, lachten elkaar uit en sloegen met geweldige vuisten op de houten tafel, die krakend op en neer danste, terwijl de glazen en de fles ieder ogenblik in scherven dreigden te veranderen.

Twee van deze mannen hadden bekende gezichten. John Templar althans zou ze herkend hebben, indien hij ze hier zou hebben aange troffen. Het waren de mannen, die in het logement „De Purperen Kogel” ham en eieren hadden willen hebben toen Templar genoodzaakt was geweest zijn bemiddeling te verlenen, aangezien zij de Maleise taal niet machtig waren. De ene met die stierennek, de ander kleiner en magerder van stuk.

— We hebben nu genoeg keet geschopt, zei plotseling èèn der mannen, die de ernstigste en tevens de voorman van het stel scheen te zijn. Laat Hamburger nu eerst eens vertellen hoe hij gevaren is met betrekking tot die Maxwell, die hij overhoop moest schieten.

De man met de stierennek, die Hamburger bleek te heten, veege met de rug van zijn hand langs de dikke, zinnelijke lippen en grijnsde gemeen.

Er valt niet veel over te vertellen, Sanny, antwoordde Hamburger. Copps en ik hadden opdracht gekregen van de baas om Tom Maxwell uit de weg te ruimen, aangezien hij uit het politiebureau had weten te ontvluchten. Wij hadden zijn adres opgekregen. Hij woonde in een Chinees logement in de Gorreh Straat, de „Purperen Kogel” heette het. We namen er vanmiddag een kamer en betaalden. Toen het donker was geworden begaven we ons naar Maxwell's kamer en zonder dat ik noch Copps een woord zeiden schoot ik hem in zijn ribbekast. Ik had een demper op myn blaffer gedaan, zodat niemand iets gehoord had. Daarna gingen we doodleuk naar beneden en bestelden bij de eigenaar een bord ham en eieren. Alleen scheen die ellendeling ons niet te willen begrijpen. We deden ons een beetje dronken voor en lalden maar wat. Toen kwam er plotseling een vreemde kerel binnen, die naast ons kwam staan. Hij vertaalde wat we hebben wilden in het Maleis en ging bij ons aan het tafeltje ham en eieren zitten eten. Toen hij klaar was liep hij die Chinees achterna en zei, dat hij Tom Maxwell wilde spreken. Toen hij naar boven ging trokken wij aan onze benen. Voel je 'm? Die kerel wilde iets van Maxwell waarschijnlijk, maar hij zou hem alleen maar dood aantreffen en daarom knepen wij er maar tussenuit.

— Kon het geen stille geweest zijn? vroeg Sanny.

— Welneen, antwoordde Copps, daar zag hij er veel te sjofeltjes voor uit.

— O, dat zegt niets, verduidelijkte Hambur-

ges. Een stille verkleedt zich wel eens meer als dokwerker of... eh... wat was hij ook al weer?

— Machinist, antwoordde Copps, een teug van zijn whiskey nemend. En dat leek hij me wel toe ook. Het was echt het type van een zeeman, een ruwe bonk, weet je wel. Hij sprak ook dat echte zeemansslang, waar je bijna geen woord van verstaat.

— Jullie hadden er beter aan gedaan buiten te blijven wachten tot hij weer te voorschijn was gekomen, was Sanny van mening.

— Om hem te volgen? vroeg Hamburger.

— Natuurlijk. Dan had je tenminste zekerheid kunnen krijgen of het een stille was of niet. Nu weet je niets.

— Geeft ook niet, vond Hamburger, Maxwell is kapot en kan geen smoel meer open doen. Die vreemde kerel kent ons niet en zal ons nooit meer zien evenmin. Waar maak jij je toch zo bezorgd over, Sanny?

— Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast, Hamburger, vond de voorman. Je kunt bij dergelijke karweitjes nooit te voorzichtig zijn. Enfin, we zullen hopen, dat dit voorval geen nadelige gevolgen zal hebben. Ik zou er maar met geen woord over reppen als je weer in Singapore bent.

En nu wat anders. Vannacht komt de opium aan. Ik verwacht dat de boot tegen twee uur hier zal zijn. Daarna beginnen jullie onmiddellijk met pakjes maken en als Hamburger en Copps morgen naar Singapore terugrijden kunnen ze al een groot gedeelte meenemen om aan de baas af te geven. In ieder geval heeft hij Maxwell lekker tuk gehad met die acht duizend pond.

— En wij zijn er tenminste niet slechter van geworden. De man honderd pond was niet gek, vind je wel, Sanny.

— Jij bent nogal een tevreden kerel, Hamburger, antwoordde de voorman. De jongens hier waren er anders niet erg over te spreken.

— Jij dan wel? vroeg plotseling èèn der anderen, die tot dusver het stizwijgen had bewaard.

Hou je bek, Cruch. Honderd pond is een mooi bedrag, vooral wanneer je er niets voor hebt behoeven te doen.

— Reken nou zelf eens uit, Sanny, hield Cruch aan. Acht duizend pond valt de baas zo maar in zijn schoot, waar hij evenmin iets voor heeft hoeven te doen. We zijn in totaal met tien man. Als hij ons de man drie honderd pond had gegeven, was dat bij elkaar drie

duizend geweest en had hij er zelf nog vijf over gehad.

— Afgelopen, Cruch? vroeg Sanny bits. Je moet tevreden zijn met wat je krijgt.

— Jij hebt makkelijk praten, zei weer een ander.

— Waarom heb ik makkelijk praten. Anders? vroeg Sanny. Wou je soms beweren, dat ik meer had gekregen dan jullie.

— Dat wou ik niet beweren, ging Anders voort, dat weet ik en dat weten we allemaal. Jij hebt twee honderd vijftig pond opgestreken. Twee honderd vijftig pond waar je nog minder voor hebt hoeven te doen dan wij voor die honderd.

— Hoe weet jij, dat ik twee honderd vijftig pond heb gekregen? vroeg Sanny toornig. Kun je dan bewijzen, Anders? Ik daag je uit.

— Tut, tut, maak niet zo'n poeha, Sanny. Ik ben heus niet bang voor je, hoor. En uitdagen hoef je me ook niet. Als je met me op de vuist wil kun je het beleefd aan me vragen. Jij hebt twee honderd vijftig pond gekregen. Hoe ik dat weet? Wel, Sanny, twee dagen geleden had je al je geld met pokeren verloren. En vannacht heb ik eens een kijkje genomen in je portefeuille. En daar zaten vijf en twintig briefjes van tien pond in. Heb ik gelijk of niet? En toch heb je met pokeren niet meer gewonnen nadat je alles verspeeld had.

Sanny keek de kring rond en gaf geen antwoord.

— Maar voelen jullie dan niet, dat ik alle verantwoordelijkheid draag, dat ik veel meer aan mijn kop heb dan jullie? Als èèn van jullie een stommiteit begaat, krijg ik er voor op mijn donder en kost het mij geld. Jullie hebben daar nooit iets mee te maken. Ik ben jullie voorman, ik moet hier alles leiden, de ontvangst van de opium, de verpakking en de expeditie.

— En daarom moet je twee en een half keer zo veel betaald worden dan wij? vroeg Cruch. Op die basis kunnen ze mij ook voorman maken, hoor.

— Daar ben jij te stom voor, Cruch, meende Sanny. En scheiden jullie nu in vredesnaam uit met dat jaloerse gebekvecht, anders rapporteer ik het aan de baas.

— Om nog eens honderd pond extra te krijgen? teemde Anders.

— Anders, nou heb ik er genoeg van, stooft Sanny op. Hou je smoel of ik snoer hem dicht, begrijp je. We zitten hier niet op elkaars inkomen te betwisten. We moeten werken. Zo

dadelijk kan de rommel binnenkomen en voordat het licht wordt moet een groot gedeelte verpakt zijn. Schei dus uit met dat geharrewar en laten we deugdelijke taal praten.

Er werd nog wat ondergronds gemopperd, doch Sanny's strenge woorden bleven niet zonder gevolg. De mannen bonden weer in, nadat ze eventjes hun hart gelucht over deze maatschappelijke mistoestand in het gilde der misdadigers. Het was al weer bewezen, dat ook in deze kaste haat en nijd hoogtij vierden. Ook onder misdadigers, onder mannen, die alleen maar de zelfkant des levens kenden, bestond de ongebreidelde jalouzie naar elkanders materiele eigendommen en voordelen. Men gunde elkaar het licht in de ogen niet en in dit opzicht verschilden deze kerels niet veel van alle andere mensen ter wereld, alleen dan met dit verschil, dat zij een meningsverschil eerder met de vuist beslechten dan anderen.

Er werd in de spelonk niet meer gesproken over het verschil van rang en stand en sociale gelijkheid. De kaarten kwamen op tafel en nog voordat er een uur verstreken was had voorman Sanny reeds tachtig pond aan zijn mannen moeten uittellen, aangezien de kaarten hem ook deze avond niet gunstig gezind waren.

Anders en Cruch zaten elkaar onder tafel regelmatig aan te stoten en lachten in hun vuistje over het verlies van hun voorman. Het was hen aan te zien, dat zij het hem van harte gunden en dat zij niet eerder zouden stoppen met spelen, voordat Sanny weer al zijn geld zou hebben verspeeld. Maar toch kregen zij daartoe ditmaal niet de kans. Toen de mannen anderhalf uur gegokt hadden sprong Sanny plotseling overeind. Het zweet stond in dikke druppels op zijn voorhoofd en wangen en met èèn graai pakte hij het hem nog resterende beetje geld van tafel op, stak het in zijn broekzak en rende naar de ingang van de spelonk.

— Hop, jongens, ik geloof dat de rommel in aantocht is. Kijk maar, daar komt de boot aan. Steek de lichten op.

Onmiddellijk stonden ook de andere mannen overeind, gristen hun geld van tafel en renden de voorman achterna. De lampen werden ontstoken en ingespannen tuurde men naar de drie lichtjes op zee, die langzaam groter werden en naderbij kwamen.

— Dat zijn ze, meende Hamburger. Het is nu twee uur. Ze zijn ditmaal gelukkig een beetje vroeger dan anders.

Een kwartier later meerde een tamelijk grote motorboot in de kreek voor de spelonk. Sterke handen begonnen onmiddellijk met het uitladen van de kleine vierkante kistjes, waarin zich het veelgevraagde en kostbare opium bevond, dat straks heel „rokend” Singapore weer zalige dromen zou geven.

Duizenden mensen konden zich door deze hoeveelheid een kunstmatig paradijs vormen, waarin zij zich konden terugtrekken uit de werkelijkheid die veelal hard en ondraaglijk was. Ze zouden met gretige teugen de bedwelvende rook inademen, vijf, zes, zeven trekjes, om dan het houten pijpje naast zich neer te leggen en achterover te vallen om met gesloten ogen te staren naar die onwerkelijke, zinneprikkende visioenen, die de realiteit deden vergeten en die tegelijkertijd het verstand wegvrat, het lichaam verteerde en de geest langzaam maar zeker deed oplossen. . . .

Duizenden, honderdduizenden mensen over de gehele wereld zijn verslaafd aan dit extract van de papaver, dat weer eens duizenden en tienduizenden mensen een rijke bron van inkomsten verschaft door de ongeoorloofde handel in dit narcoticum. En weer wordt het spreekwoord bewaarheid volgens hetwelk de één zijn brood de ander zijn dood is. Talloze jonge mensen, die door onverschillig wat voor omstandigheden de moed hebben verloren om het leven het hoofd te bieden, geven zich in een toestand van onverdraaglijke verwijfeling en moedeloosheid over aan het gebruik van dit verdovingsmiddel. Gedurende enkele uren kunnen zij daardoor hun aandacht afwenden van het altijd maar voortrollende leven, dat als een geweldige maalstroom voortraast en velen meesleurt, die niet de kracht hebben zich staande te houden.

Dit vergif brachten de mannen de spelonk binnen en na een half uur, toen de motorboot uitgeladen en weer vertrokken was, zette men zich ijverig aan het maken van kleine pakjes, waarin zij aan de groothandelaren, zoals Tom Maxwell er één was, worden verkocht, die op hun beurt dan weer doorverkopen aan de ontelbare Chinese opiumkitten, luxe bars en particulieren.

En tot vroeg in de ochtend pakten de mannen door. De kleine zakjes stapelden zich op tot een aanzienlijke hoop en nadat de zon in het Oosten was opgegaan verlieten de zes mannen beladen met dozen vol met zakjes de spelonk, stapten in een klein roeiboortje waarmee ze de kreek verlieten om enkele hon-

derden meters in zuidelijke richting langs de steile rotswand te varen tot aan een plaats, waar de klippen plotseling lager werden en men met behulp van een touwladder omhoog kon klimmen. Ze bereikten het rotsplateau, waarop een houten keet gebouwd stond. In deze barak stond een kleine Engelse bestelwagen, waarin de dozen snel werden overgeladen en waarna Hamburger en Copps er mee wegreden in zuidelijke richting. Na enkele uren rijden zouden ze de zuidpunt van Malakka bereikt hebben. Daar moest de lading weer worden ingescheept in een kleine prauw, die de opium vervolgens naar het eilandje zou brengen waarop Singapore gelegen was.

* * *

Commissaris Breene van de Engelse Politie was het geluk te beurt gevallen tot Hoofdcommissaris te promoveren, aangezien zijn voorganger door de hand van een moordenaar was neergeschoten. Breene was nog een jonge vent van nauwelijks veertig jaren en de mensen, die hem tot deze nieuwe functie geroepen hadden, koesterden veel verwachtingen van de slanke, stevig gebouwde Brit, wiens bovenlip gesierd werd door een karakteristieke Engelse snor, die aan weerszijden lichtelijk omhoogkrulde.

De nieuwe hoofdcommissaris zat achter zijn eikenhouten bureau in zijn ruime, goed geventileerde werkkamer. Door de geopende tuindeuren kwam een zwak vleugje wind binnen, die de ragfijne tulen gordijntjes zachtjes heen en weer deed zweven. De rook van de sigaret, die hij tussen zijn vingers hield, kringelde traag omhoog om dan plotseling door het briesje gegrepen te worden en als dunne wolken watten door het vertrek te worden verspreid.

Hoofdcommissaris Breene bestudeerde een uitvoerig rapport, dat èen van zijn ondergeschikten enkele ogenblikken geleden bij hem had gebracht. Het betrof de moord op Tom Maxwell, wiens lichaam die ochtend door de eigenaar van „De Purperen Kogel” was gevonden, overdekt door een beddelaken.

In het rapport werd melding gemaakt van twee mannen, die de vorige avond zonder iets te zeggen het logement hadden verlaten, nadat ze 's middags een kamer hadden gehuurd. Maar het meest interesseerde hoofdcommissaris zich toch wel voor de geheimzinnige man, die des avonds binnen was gekomen om een

schotel ham en eieren te verorberen, vervolgens naar de kamer van Tom Maxwell was gegaan om daar ongeveer een half uur te vertoeven, waarna hij weer was verdwenen. Breene tekende met zijn potlood vreemde, grillige figuurtjes op een blad papier en tekende deze geheimzinnige figuur uit aan de hand van het signalement, dat de Chinese logementhouder zo goed en zo kwaad als het ging had kunnen verstrekken.

Maar met dit al kon Breene de identiteit van de man niet gissen. Hij drukte op een klein wit knopje en even later verscheen een jonge man, gekleed in onberispelijk zittend, wit costuum.

— Ga eens even zitten, Baxter, zei de hoofdcommissaris. Ik heb zo juist je rapport doorgelezen en ben tot de conclusie gekomen, dat niet die twee mannen, die een kamer hebben gehuurd in „De Purperen Kogel”, maar die andere vent de moordenaar van Maxwell is. Is dat ook jouw mening?

— Ik zou het niet met zekerheid durven zeggen, sir, antwoordde inspecteur Baxter, die met het onderzoek naar de moord op Tom Maxwell was belast. Ik heb inderdaad even dezelfde overweging gehad als U, doch liep op een dood punt uit. Waarom huurden die twee mannen des middags een kamer om 's avonds het logement weer te verlaten en er niet weer terug te keren?

— Dat hoeft niets met de moord te maken te hebben, was Breene van mening. Die dingen gebeuren wel meer. Ze hebben een kamer gehuurd, voor de èèn of andere reden, en als ze deze niet meer nodig hebben verdwijnen ze.

— Juist, sir. Maar de vraag is nu, om welke reden huurden deze twee mannen een kamer?

— Dat weet ik niet. Probeer ze te vinden en vraag het hun zelf. Jij bent belast met het onderzoek. Voor het ogenblik, met de weinige gegevens, die we tot dusver hebben, beschouw ik de laatste bezoeker — die geheimzinnige man — als de moordenaar van Maxwell. Hij bleef ongeveer een half uur boven, verklaarde de logementhouder. Waarschijnlijk wilde hij iets van hem loskrijgen, misschien heeft er een woordenwisseling plaatsgevonden, waarop de onbekende zijn revolver trok en schoot.

— Maar niemand in het hele logement heeft ook maar iets van een schot gehoord, merkte inspecteur Baxter op. Noch de logementhouder noch èèn van de andere bewoners. En op het vermoedelijke uur van de moord waren er

toch minstens dertig personen in huis, die ik allen ondervraagd heb.

— Hij heeft natuurlijk gebruik gemaakt van een revolver met geluiddemper, meende Breene.

— Hetgeen niet op een woordenwisseling duidt, zei Baxter. Je neemt alleen een geluiddemper mee wanneer je van plan bent een moord te gaan plegen. Bij een woordenwisseling ontsteekt iemand in woede, hij grijpt zijn revolver en schiet. In dat geval heeft hij geen tijd, noch de gedachte om er snel een demper op te doen.

Breene bleef enkele ogenblikken zwijgend achter zijn bureau zitten en bestudeerde nogmaals het rapport.

— Maar hoe kwam dat laken over het lijk heen? vroeg hij plotseling. De eigenaar van het logement was de eerste, die het lijk vond, en toen lag het laken er over heen, niet waar?

— Ja, sir.

— Goed. Maar de moordenaar zou zoiets niet gedaan hebben. Men legt een laken over een lijk heen uit piëteit. En zoiets kent een moordenaar niet.

— Daarom concludeer ik ook, dat die twee mannen voor de moord aansprakelijk zijn. Kort na de aanslag werd Maxwell bezocht door die onbekende. Deze trof de Amerikaan zwaar gewond aan, sprak met hem en was er bij toen hij de laatste adem uitblies. Uit piëteit legde hij toen een laken over het lichaam. Misschien was het een vriend, misschien een zakenrelatie.

— Wat voor zaken deed Maxwell? wilde Breene weten.

— Precies weten doen we het niet. Voor de corlog had hij een actief aandeel in de handel in blanke slavinnen. Maar geruchten doen de ronde, dat hij zich de laatste jaren bezig hield met handel in verdovende middelen.

— Opium?

— Vermoedelijk, sir.

— Dus jij beschouwt die twee mannen, die 's middags een kamer huurden, als de verdachten?

— Die andere man is natuurlijk ook verdacht, sir, maar ik ben van oordeel, dat èèn van die twee de moord pleegde. Hoofdcommissaris Winter kreeg een tip van een onbekende, die vermoedelijk tot aanhouding van de benedeleider had kunnen leiden. Prompt daarop werd Hoofdcommissaris Winter vermoord. Onmiddellijk daarop krijgt U een tip — weer van een onbekende — dat een zekere Tom Max-

well de dader is. Ik arresteer Maxwell en vind in zijn kamer de revolver, waarmee Hoofdcommissaris Winter vermoord werd. Maxwell weet te ontsnappen en wordt vermoord. Hieruit maak ik op, dat Maxwell niet Hoofdcommissaris Winter vermoordde, maar zijn moordenaar.

— Je spreekt nogal erg ingewikkeld, Baxter, vond Hoofdcommissaris Breene. Druk je eens een beetje duidelijker uit.

— Wel, sir, volgens mij vermoordde die Maxwell niet Hoofdcommissaris Winter, maar deed een ander het. Die ander had er bepaald belang bij om Maxwell voor de moord te laten opdraaien en wist de verdenking op hem te schuiven, door die bewuste revolver in zijn kamer te verbergen. Daarop kreeg U de tip. Maar nu blijkt het, dat Maxwell heeft weten te ontsnappen. Maxwell op vrije voeten is een gevaar voor de moordenaar van Hoofdinspecteur Winter. Daarom besloot de moordenaar van Hoofdinspecteur Winter Maxwell uit de weg te ruimen.

Hoofdcommissaris Breene knabbelde in gedachten op de dop van zijn vulpen en staarde door de tule gordijnen naar buiten, waar de exotische tuin helder beschenen werd door de tropische zon, die loodrecht aan de hemel stond en de vele kleurrijke bloemen een sterke geur deed verspreiden.

— Hm, zei hij, daar zit inderdaad iets in. Maar je hebt me niet kunnen overtuigen, Baxter. Ik moet toegeven, dat je theorie zeer goed in elkaar past en dat ik nog geen mogelijkheid zie om er iets tegenin te brengen. Maar dat verhaal van die vriend of zakenrelatie lijkt me een beetje te ver gezocht. Waarom — indien een vriend van Maxwell's dood getuige was geweest — had deze dan niet de politie onmiddellijk verwittigd?

— Waarschijnlijk om te voorkomen, dat hij zelf van de moord verdacht zou worden.

— Je hebt op iedere vraag een antwoord, Baxter, complimenteerde Breene. Ik hoop, dat die antwoorden in de toekomst juist zullen blijken te zijn. Niettemin kun je me een plezier doen door eerst die zogenaamde vriend of relatie op te sporen en daarna die twee andere mannen. Ik blijf nog steeds bij mijn eigen theorie. Hetgeen helemaal niet wil zeggen, natuurlijk, dat je niet je eigen richtlijnen kunt volgen. Ik heb jou de leiding van het onderzoek gegeven en met de details daarvan wil ik me verder niet bemoeien. Ik verlang alleen resultaten, feiten, feiten en nog eens

feiten. En heb je er al enig idee van hoe je mij die zult kunnen bezorgen?

Inspecteur Baxter haalde met een bedenkelijk gezicht de schouders op.

— Met geweld kunnen we in deze affaire niets bereiken, sir. Natuurlijk zouden we een uitgebreide razzia kunnen houden in alle opiumkitten, maar ik heb daar niet het minste vertrouwen in. U weet zelf hoe solidair Chinezen tegenover hun landgenoten staan. Bovendien zouden wij ook nog invallen moeten verrichten in alle luxe bars en nachtclubs, want ook daar wordt een welige handel gedreven in narcotica.

— Goed, nu heb je me verteld wat we niet moeten doen. Laat nu eens horen hoe we dit zaakje wel aan moeten pakken.

Andermaal trok Inspecteur Baxter een bedijkelijk gezicht. Hij begon zich een beetje onrustig te gevoelen in het bijzijn van zijn hoogste chef, die hem al deze niet te beantwoorden vragen voorlegde.

— Ik zou het U nog niet kunnen zeggen, sir. Eerst wilde ik de gehele zaak nog eens rustig overdenken. Wanneer wij ons overhaasten lopen we de kans alles voor goed te verknoeien. Geeft U mij enkele dagen de tijd, opdat ik mij volledig zal kunnen concentreren op deze affaire. Ik ben er van overtuigd, dat ik binnen twee maal vier en twintig uur resultaten geboekt zal hebben.

— Ik hoop het voor jou, Baxter. Zo, je kunt nu wel weer gaan. Je rapport houd ik hier. Goedendag.

Inspecteur Baxter verliet de werkkamer van zijn chef en slaakte een diepe zucht toen hij de deur achter zich dicht trok.

Hebt U reeds kennis gemaakt

met **PIN UP**
MAGAZINE

het amusante ontspanningsblad met vele attractieve foto's en tekeningen?

Neemt een abonnement à f 5.— per jaar, dan bestaat de kans dat U de reeds verschenen 10 nummers ook nog kunt verkrijgen.

Administratie: POSTBUS 139 - HAARLEM

HOOFDSTUK III.

Waarin John Templar een onprettig gevoel in zijn maag krijgt, Wen Po vergeefs naar lucht hapt en een oude trouwe vriend niet onmiddellijk herkend wordt.

John Templar had zich de volgende avond totaal vermomd. Niemand zou in die kleine, ineengeschrompelde figuur de gentleman-avonturier John Templar of de bekende Londense Society figuur Sir Neville Carlisle hebben herkend. Zijn anders vierkante schouders stonden nu voorovergebogen en zakten naar weerszijden af, de kaarsrechte rug was enigszins rond en de gewelfde borstkas was geheel verdwenen onder een smoezelig en gescheurd khaki-hemd. Om zijn middel hing een smerige pantalon, die met een totaal versleten en op verschillende plaatsen genaaide riem werd opgehouden. Zijn zwarte haren hingen verward aan weerszijden van het hoofd af en zagen er vettig uit. De ogen waren nauwer geworden, de wenkbrauwen omhoog getrokken en zijn gelaatskleur had een olijkleurige teint, gekregen. Over enkele tanden van zijn gaaf gebit had hij gouden kokertjes geschoven, zodat hij verschillende gouden tanden scheen te hebben, iets, waar vooral Chinezen verzot op zijn.

John Templar moest dan voor deze bijzondere gelegenheid een Chinees uitbeelden en het kan niet anders gezegd worden, dan dat hij hierin uitmuntend was geslaagd. Hij was volkomen verchineest, niet alleen in uiterlijk, maar ook zijn taal — het perfecte Engels — had plaats gemaakt voor een eigenaardig Zuid-Chinees dialect, waarmede hij zich onder zijn pseudo-landgenoten verstaanbaar kon maken.

Met een gerolde cigaret tussen de smalle lippen slenterde hij met een sukkelpasje door de nauwe slopjes van de havenwijk van Singapore. Zonder zijn ogen op te slaan sukkelde hij voort, de indruk wekkend juist uit een zware opiumroes te zijn ontwaakt, en thans op zoek naar een nieuwe dosis om zich andermaal aan de werkelijkheid te onttrekken.

Niettemin ontging hem niets van hetgeen er rond hem gebeurde. Vanuit de bijna toegesnepen ooghoeken gluurde hij van links naar rechts en als hij even zijn hand voor de ogen bracht als om het zweet van zijn voorhoofd af te vegen, keek hij scherp tussen zijn vingers door vooruit. Het krioelde in deze buurt van kleine, half en heel naakte kinderen met

smalle spleet oogjes en een gele huidskleur. De stank, die uit de maffe huizen naar buiten walmde, was bijkans ondraaglijk en verschillende malen moest Templar de tanden op elkaar zetten om niet straal misselijk te worden.

Hij zocht zijn weg met grote nauwkeurigheid en vergiste zich geen enkele maal in de vele stegen en zijgangen. Het was donker in deze buurt. Hier en daar brandde een verroeste lantaarn of hing een gescheurde lampion aan de gevel. Verder was ieder licht buitengesloten.

Voor een gesloten huis bleef hij staan. Zo te zien was het een winkeltje, dat echter een door een dik gordijn afgeschermd etalage had. Hij tikte enkele malen op de glazen deur en wachtte tot hem open gedaan zou worden. De dikke Chinees, die hem open deed, keek hem geërgerd aan.

— Wat wil je? vroeg de man in het Chinees.

— Roken, antwoordde Templar met schorre stem. Roken, alsjeblieft laat me binnen.

— Heb je geld? vroeg de man weer.

Als antwoord haalde Templar enkele pondsbiljetten uit zijn zak te voorschijn en toonde deze aan de dikzak.

— Hm, zei deze, de deur iets verder open doende, kom maar binnen. Ik heb het huis echter vol en alle banken zijn bezet. Je zult je met een plaats op de vloer tevreden moeten stellen.

Templar knikte en stapte naar binnen, waarna de Chinees de deur zorgvuldig achter hem sloot en grendelde. Het stonk daar binnen verpestend. Er hing een verstikkende walm van brandende opium in het gebouw en de verlichting was tot een minimum beperkt.

— In die hoek de trap op naar boven, gelaste de Chinees.

Templar trachtte zijn ogen aan het duister te gewennen en onderscheidde in een hoek van de kale winkel een smalle draaitrap, die steil omhoog kronkelde. Stotend en tastend klom hij naar boven, gevolgd door de dikzak, die niet de minste moeite scheen te hebben om de weg te vinden.

Hij belandde op een smal portaal, waarop enkele deuren uitkwamen. De Chinees duwde er één open en Templar trad naar binnen. Even bleef hij verstomd staan en knipperde met de ogen tegen het kale elektrische lampje, dat tegen het plafond brandde. Aan alle zijden van het vertrek stonden houten banken, twee boven elkaar, waarop uitgemergelde individuen lagen te slapen. Op sommige banken

lagen er zelfs twee, elkaar omhelzend alsof Amor een pijl op hen zou hebben afgeschoten....

Uit verschillende richtingen weerklonk een luid en rochelend gesnurk, terwijl hier en daar een menselijk wrak onrustig lag te woelen, onder de invloed van de opium en gekweld door al te schone dromen, waarin de man zijn bevrediging niet vermocht te vinden.

— Tien shilling voor èèn pijp, prevelde de Chinees.

Templar gaf de man een tien shillings biljet en zocht zich een weg tussen de mannen, die zich tevreden hadden gesteld met een ligplaats op de houten vloer. Met een gevoel van afkeer liet hij zich zakken en ging plat op zijn rug op de grond liggen.

De Chinees was naar een hoek van het vertrek gegaan en had een klein, grijs balletje opium, ter grootte van een erwt, op een lange fijne naald gestoken. Het balletje hield hij nu even in het blauwe vlammetje van een spirituslampe en stopte het dan in een klein houten pijpje, dat hij met dribbelende pasjes naar Templar bracht.

Deze pakte het gretig aan en bracht de steel naar de lippen. Voorzichtig trok hij de rook op, doch paste er wel voor deze te inhaleren. Zonder iets te laten merken blies hij de rook weer uit, en herhaalde dit een keer of vijf. Toen liet hij de pijp kletterend op de vloer vallen en sloot de ogen.

Hij hield zich verdoofd, doch niets ontging hem. Af en toe gluurde hij door zijn oogwimpers om zich heen en merkte dat af en toe een man opstond en verdween en een ander weer binnen kwam. Iedere keer liep de dikke Chinees in en uit, steeds weer een klant naar de deur brengend of een andere binnengeleidend. Hij streek het geld op, plaatste een balletje opium op de naald, stak het in de kop van het pijpje en gaf het de klant, waarna deze binnen een minuut naar het paradijs was verhuisd.

Templar had ongeveer drie kwartier plat op zijn rug gelegen zonder een vin te verroeren, toen hij ontdekte, dat hij de Chinees al geruime tijd niet meer had gezien. Voorzichtig stond hij op, baande zich een weg tussen de snurkende kerels en verliet de kamer om op het portaal even uit te blazen en zijn longen met een iets frissere lucht vol te zuigen. Hij voelde zich wee en misselijk en had trek in een glas koud bier.

Maar hij was niet voor niets hier gekomen. Hij wilde iets ontdekken. Wat wist hij zelf niet, maar in ieder geval moest het iets belangrijks zijn, belangrijk genoeg om hem op het spoor te brengen van de wijd vertakte organisatie, die dit smerig en dodelijk goedje, dat opium heette, verhandelde en distribueerde, en die verantwoordelijk was voor de moord op Hoofdcommissaris Winter en Tom Maxwell.

Vorzichtig zocht Templar zich een weg langs de kronkelende draaitrap naar beneden en belandde na zich herhaaldelijk gestoten te hebben, op de parterre verdieping, waar enkele zeer zwakke lampjes brandden. Van de dikke Chinees was geen spoor te bekennen. De deur van de winkel was gesloten en waarschijnlijk werden geen nieuwe bezoekers meer toegelaten aangezien de opiumkit nu wel langzamerhand tot aan de rand gevuld was.

Hij liep naar de achterzijde van het pand, struikelde herhaaldelijk over een in de weg staand voorwerp en bereikte uiteindelijk de achterzijde, waar de doorgang hem versperd werd door een muur waarin twee met doeken afgesloten vensters. Hier was het volkomen donker en hij kon geen hand voor ogen zien. Hij stak zijn sigarettenaansteker aan en terwijl hij zijn hand afschermend om het vlammetje hield onderzocht hij de omgeving. Links van hem ontdekte hij een deur, die op een kier stond. Met drie passen was hij er bij, trok hem verder open en staarde in een donkere schacht, waarin een smalle trap omlaag voerde.

Hij liet het licht even naar binnen schijnen, blies dan het vlammetje uit en zette zijn voet op de bovenste trede, waarna hij langzaam omlaag begon te dalen.

Het was lang geen gemakkelijk werk om in deze Egyptische duisternis langs een smalle keldertap in een onbekend huis omlaag te dalen. Herhaaldelijk moest hij zich dan ook even oriënteren, teneinde te voorkomen, dat hij naar beneden zou storten. Eindelijk bereikte hij de vloer. Hij stak zijn aansteker weer even aan en zag hoe een lange betonnen gang hier zijn loop begon, waarschijnlijk onder de binnenplaats van het huis doorliep om ergens onder een ander huis te eindigen.

Templar was nu eenmaal zo ver gekomen, dat niets en niemand meer in staat was om hem terug te doen krabbelen. Daarom blies hij het vlammetje uit, stak zijn beide handen tastend voor zich uit en schuifelde langzaam en

voorzichtig vooruit, vrezend ieder ogenblik tegen de dikke Chinees op te botsen.

Doch van de man was nergens een spoor te kennen en toch had Templar het gevoel, dat hij in de buurt moest zijn en dat hij de man niet voor de laatste keer gezien had. Na een meter of twintig gelopen te hebben stuitte hij op een houten tussendeur, die hij voorzichtig opende. Het bleef echter donker als de nacht en opnieuw moest de aansteker er bij te pas komen om de omgeving een beetje te verlichten. Achter de deur lag een andere gang en Templar vervolgde zijn weg om na enkele ogenblikken plotseling te blijven staan.

Hij legde zijn oor te luisteren en hoorde duidelijk het geluid van stemmen. Woorden kon hij niet verstaan, doch de klanken, die zijn oor bereikten, waren geen Engelse. Voorzichtig schuifelde hij voorwaarts en bij een hoek van de gang werden de stemmen plotseling duidelijker. Hij kon de woorden verstaan en hoorde hoe de dikke Chinees in zijn eigen landstaal zei:

— Het is me was moois, jullie zijn bijna drie dagen over tijd met de nieuwe zending.

— Ik heb je al gezegd, Wen Po, antwoordde een ander met een duidelijk merkbaar Engels accent, dat we moeilijkheden hebben gehad om de vracht in Singapore te krijgen, dit keer. De politie schijnt er de lucht van te hebben gekregen waar de boel zo ongeveer vandaan komt en daarom moesten we ontzettend voorzichtig zijn. Of had je het misschien leuk gevonden wanneer een paar smerissen ons hierheen gevolgd waren?

— O, neen, neen, prevelde de Chinees, wees toch vooral voorzichtig. Ik zou niet graag willen, dat de politie mijn naam en adres kende.

— Nou dan, Wen Po, vervolgde de ander, zie je nou wel. We zijn uiterst voorzichtig geweest en hebben jouw veiligheid daardoor waarborgd. Dat moet je toch ook wat waard zijn.

— Ja, maar ik heb twee dagen zonder opium gezeten. . . .

— En je zit tot aan de rand van het dak vol met mensen, meende de vermoedelijke Engelsman.

— Goed, goed, dat weet ik wel. Maar eergisteren heb ik van een ander een kleine hoeveelheid opium moeten kopen. Met het gevolg, dat ik veel meer moest betalen dan ik jullie altijd doe. En bovendien slechtere kwaliteit. Daarom zal ik jullie nu wat minder geven ten einde dit verlies weer goed te maken. In plaats

van vier honderd pond zal ik jullie er drie honderd vijftig voor betalen.

— Ben je helemaal bedonderd, Wen Po, riep de man uit. Dacht je dat we daarop zouden ingaan. Je betaald me vier honderd pond en onmiddellijk of anders nemen we de hele boel weer mee. Begrijp je dat?

— Maar dan lijd ik een onherstelbaar verlies, jammerde de Chinees.

— Dan moet je je klanten maar wat meer laten betalen.

— Dat kan ik niet, huilde Wen Po geforceerd, ik heb vaste prijzen en kan daar onmogelijk van afwijken. Dat moet je begrijpen. Nu kan ik zeggen, dat ik drie maanden voor niets gewerkt heb. Ik dacht wel, dat jullie enig begrip zouden hebben voor een situatie, waarin ik mij zelf geplaatst zie.

— Dat hebben we ook, Wen Po, maar dat begrip mag ons geen centen kosten voel je? Dacht je soms, dat ik deze handel voor me zelf dreef? Man, ik heb een baas boven me staan, die heus niet makkelijk is. Kom nou, geef op die vier honderd pond en ik laat je verder in vrede.

— O, o, ik kom dit verlies nooit meer te boven. Ik moest die andere partij veel te duur betalen.

— Ik heb met jullie Chinezen nooit medelijden, Wen Po, antwoordde de ander. Kom, schiet nu op, ik moet nog meer adressen afwerken.

Templar hoorde het vage geritsel van piërgeld en na enkele ogenblikken zei de Engelsman weer:

— Allright, zon van het oosten, precies gepast, uitgezonderd dan de tip voor de jongens.

— Tip? Tip? Willen jullie nu nog een tip hebben? Na dat smartelijke verlies, dat ik ten slotte toch door jullie toedoen heb moeten ondergaan? Neen, mannen, misschien een volgende keer, maar Wen Po kan op dit ogenblik heus niet meer betalen. Hij gaf jullie zijn laatste centen.

— Dat zal je wel liegen, Wen Po. Enfin, je staat bekend voor je gierigheid en die zal je nog wel een keertje ten val brengen. Reken daar maar op. Tot ziens, Wen Po.

Templar trok zich terug en drukte zich zo dicht mogelijk tegen de muur aan. Hij hoorde langzame voetstappen, die zich verwijderden en dan de schuifelende tred van Wen Po. Templar's zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Hij moest en hij zou die beide kerels volgen, anders was zijn enige kans waar-

schijnlijk voor goed verkeken. Zo dadelijk zou Wen Po om de hoek van de gang verschijnen en dan zou hij tegen hem opbotsen.

Templar balde zijn vuisten, toen hij de schuifelende voetstappen vlak bij hoorde en hij zag een flauw lichtschijnsel om de hoek van de gang vallen. Wen Po droeg dus een lamp in zijn hand waarmee hij zijn weg verlichtte en toen hij om de hoek te voorschijn kwam zag Templar, dat hij in zijn andere hand een zwaar pak torste. Dat was natuurlijk de nieuwe zending opium, die à raison van vier honderd pond zo juist bij hem was afgeleverd.

De Chinees liep met een enigszins voorovergebogen hoofd en indien hij niet opkeek, zou er zelfs een kans bestaan, dat hij Templar helemaal niet zou bemerken. Doch toen hij vlak voor de avonturier stond hief hij het hoofd op, slaakte een scherpe kreet en liet zowel pak als lamp tegelijk vallen.

Inmiddels hadden Templar's vingers zich reeds om de gele hals gesloten en hij voelde hoe het corpulente lichaam van de kithouder zich in alle mogelijke bochten wrong om zich uit deze verstikkende greep te bevrijden. Maar Templar gaf geen ogenblik toe. Zijn vingers sloten als een ijzeren greep om de dikke nek en drukten langzaam de luchtpijp toe. Het lichaam van Wen Po werd slapper en de tegenstand hield op. Toen liet hij het lichaam vallen en overtuigde zich snel, dat de man nog leefde. Hij greep het pak, stak zijn aansteker aan, aangezien de lamp door de val was uitgedoofd, en liep zo snel mogelijk de hoek om en de gang uit, totdat hij in een klein vertrekje belandde, waar een houten trap omhoog voerde. Zonder zich te bedenken krom hij naar boven, totdat zijn hoofd tegen een houten luik stootte. Hij zette zijn schouders er onder, drukte uit alle macht en merkte, dat het meegaf. Langzaam draaide het naar boven op en enkele seconden later stond Templar onder de donkere hemel in een nauwe steeg.

Hij sloot het luik voorzichtig en legde zijn oor te luisteren en hoorde verwijderde voetstappen. Onmiddellijk zette hij de achtervolging in, waarbij het pak hem steeds zwaarder begon te wegen.

De mannen hadden het einde van de steeg reeds bereikt en waren om de hoek verdwenen. Templar versnelde zijn pas en na enkele ogenblikken was hij de mannen tot op dertig meter genaderd. Verder durfde hij niet gaan uit angst door de mannen ontdekt te worden.

Ze liepen nu in een smal straatje, dat uit-

kwam op een hoofdstraat. Op de hoek hiervan stond een donkere auto geparkeerd, waarin zij verdwenen. Templar versnelde zijn pas en bleef op de hoek staan, zijn lichaam in een portaal terugtrekkend. De auto kwam langzaam op gang en reed weg. Onmiddellijk was Templar uit zijn schuilhoek te voorschijn gekropen en hij staarde de wagen na.

Nergens was een taxi of iets van dien aard te bekennen. Hij zette het pak naast hem op straat en stak een cigaret op, terwijl hij naar het rode achterlicht keek, dat steeds kleiner en kleiner werd en uiteindelijk om een hoek uit het gezicht verdween.

Templar pakte zijn last weer op en slenterde langzaam de straat uit. Plotseling bleef hij staan en onderdrukte een verwensing, die aan zijn eigen adres gericht was. Wat stom van hem om het nummer van de wagen niet op te nemen. Aan de hand hiervan had hij wellicht uit kunnen zoeken wie de eigenaar van het voertuig was. In ieder geval had hij niet tijdig genoeg hieraan gedacht en enigszins ontstemd vervolgde hij zijn weg.

Fortuna was hem die nacht echter gunstig gezind, want toen hij de hoek bereikte, zag hij op enkele meters afstand de auto met de twee mannen staan. Een van hen had de motorkap opgeslagen en zijn hoofd er onder gestoken. Templar begreep onmiddellijk, dat de mannen panne hadden en met een glimlach om zijn lippen schreed hij naderbij en bleef op enkele passen afstand staan.

De andere man kreeg hem in de gaten en riep:

— Hè, jij daar, gele broeder, heb jij verstand van auto's?

Templar lachte om deze vraag aangezien de man natuurlijk niet kon weten, dat de avonturier een zeer kundig ingenieur was en dus een auto-motor van binnen en van buiten kende. Hij zette het pak naast zich neer en schuifelde langzaam naar de auto toe.

— Ik kennen auto heel goed, lispelde hij met een schraal stemmetje in het Engels, aangezien de mannen zich van deze taal bediend hadden.

— Kom dan eens hier en kijk eens wat er aan mankeert. Je kunt er tien shilling mee verdienen.

Templar bleef voortdurend glimlachen, zoals dit een waardige Chinees betaamt en duwde de man, die aan de motor had liggen rommelen, zachtjes op zij om zelf zijn kennersblikken in het hart van de wagen te werpen. Ge-

durende een tiental minuten was Templar ingespannen met de motor bezig, waarna hij èèn der mannen vroeg om te starten. De motor sloeg aan en bleef constant draaien, tot grote vreugde der beide mannen.

— Dat heb je vlug gelapt, Ling, zei de man, terwijl hij hem tien shilling in de hand drukte. Hier heb je je beloning. Kunnen we je misschien een eindje meenemen?

— Ik moeten naar Wangho Road, antwoordde Templar in de hoop dat zij ook deze voorname verkeersweg zouden passeren.

— Stap dan maar achterin, zei de man, we brengen je er wel even heen. De ene dienst is de andere waard.

Templar knikte glimlachend, nam het pak op, dat de mannen zo juist bij Wen Po hadden afgeleverd, en stapte achter in de wagen, waarna deze onmiddellijk wegreed.

Tien minuten later hadden ze de brede straat bereikt en hier was het leven nog in volle gang. Lichtreclames schoten aan en uit, auto's reden af en aan en de trottoirs waren overbevolkt met voetgangers, die in nachtelijk Singapore wat ontspanning zochten na een warme dag.

— U hier stoppen, alsjeblieft, lispelde Templar. Ik uitstappen.

De auto stopte, Templar stapte uit en sloeg het portier dicht. Hij maakte een beleefde buiging en onderwijl keek hij naar links en rechts om een taxi te vinden.

De auto van de beide bandieten reed al weer weg, doch onmiddellijk daarop snorde een lege taxi voorbij, die Templar aanriep. Hij sprong onder het rijden naast de chauffeur op de bank en zei in het Chinees, aangezien de man achter het stuur een „landsman" van hem was:

— Volg die zwarte auto, vriend. Er zit een goede fooi voor je aan vast. De chauffeur zette even zijn pet recht en gaf vol gas. In snel tempo ging het door het drukke verkeer, dat de straten van Singapore vulde. De chauffeur van de taxi had het niet gemakkelijk. Herhaaldelijk was de zwarte auto uit het gezicht verdwenen om dan toch plotseling weer ergens op te duiken: Langzaam werd de afstand tussen beide wagens kleiner.

— Niet te veel naar voren, vriend, lispelde Templar. We mogen niet gezien worden. Wil je een cigaret roken?

De chauffeur knikte, terwijl zijn kleine spleetogen onafgewend op de zwarte auto gericht bleven. Templar haalde een pakje Engelse cigareten uit zijn zak, stak er één tussen

de lippen van de man, gaf hem vuur en stak er dan zelf ook èèn op.

Inmiddels had men de buitenwijken van de stad bereikt, waar het verkeer minder druk was op dit late uur. De voorste wagen verhoogde hierdoor haar snelheid en de taxi had alle mogelijke moeite om bij te blijven. Plotseling draaide de zwarte wagen een donkere laan in en bleef enkele huizen van de hoek af staan.

— Recht door rijden, vriend, commandeerde Templar en na vijftig meter stoppen.

De Chinees achter het stuur gehoorzaamde prompt. Templar gaf hem tien shilling en zei:

— Blijf hier op me wachten. Ik ben dadelijk terug.

Hij verliet de wagen en begon snel terug te lopen tot hij de hoek van de laan bereikt had. De wagen stond nog steeds voor het huis geparkeerd en Templar zou er een eed op durven doen, dat zich in dat huis het hoofdkwartier van de opiumhandelaars bevond. Hij stond dus eigenlijk maar op enkele passen afstand van het hart van de organisatie, van de leider, die dit apparaat met misdadige hand bestuurd en van de man, die Tom Maxwell vermoord had.

Voorzichtig sloop hij naderbij en liep langzaam langs de villa voorbij. Het was een groot huis, dat minstens twintig kamers bevatte en dat aan het eind van een twintig meter lange voortuin stond. Uit een venster op de eerste verdieping viel een streep licht door de dichtgetrokken gordijnen naar buiten. Verder was alles donker als de nacht.

Gedurende enkele ogenblikken overlegde Templar wat hem thans te doen stond. Moest hij de villa binnendringen en een onderzoek instellen teneinde de bendeleden en hun leider op heterdaad te betrappen? Of zou het verstandiger zijn thans naar huis terug te keren en de volgende avond een bezoek aan het huis te brengen? Hij besloot tot het laatste, draaide zich om en keerde naar de taxi terug.

— Breng me maar terug naar de stad, vriend, zei hij, en . . . zet me af voor het Raffles Hotel.

De chauffeur keek zijn passagier even vragend aan, doch vroeg niets. Hij schakelde in, startte de motor en draaide om terug te rijden.

De gentleman-avonturier dacht er niet aan om in zijn vermomming het hotel aan de voorzijde binnen te gaan. Daarom liep hij, nadat hij de taxi weggestuurd had, naar de achterzijde, waar zich de dienstingang bevond. De deur

bleek gelukkig nog open te zijn en zonder zich ergens om te bekommeren beklom hij de stenen trap, die zigzagsgewijze naar boven leidde. Op de derde etage opende hij een deur en stond in een klein dienstvertrek, waar allerlei schoonmaakartikelen stonden opgeslagen. Emers, bezems, stoffers, stofdoeken, ladders en trappen.

Hij opende weer een deur en stond dan plotseling aan het einde van een weelderige gang, die bedekt was met een dikke loper. Er was geen sterveling te bekennen en zo snel zijn voeten hem dragen konden rende hij de gang door, sloeg een hoek om, weer een gang door en bleef dan hijgend staan voor appartement No. 168.

Hij drukte op het witte knopje aan de deurpost en wachtte. Aan de andere zijde weerklonken voetstappen, een knip werd omgedraaid en de deur geopend. Voor hem stond, in al haar schoonheid en gratie, Maryse, zijn onafscheidelijke vriendin, die hij in vier volle dagen niet meer had gezien. Ze was gekleed in een zwart zijden avondjapon met diep uitgesneden hals, waardoor haar vormen scherper uitkwamen dan anders. Het zwarte haar golfde glanzend omlaag en hing als een zacht bont op haar schouders.

Ze keek de vreemde man met een strenge blik aan en vroeg:

— Wat wenst U?

Templar glimlachte geheimzinnig en maakte een diepe buiging. Hij wees op het pak, dat hij in zijn hand droeg en antwoordde in perfect Engels, doch met een schrill Chinees accent:

— Ik moest mevrouw dit pakket overhandigen.... en op antwoord wachten.

Vanuit de salon klonk plotseling een mannestem:

— Maryse, wat is er? riep Charles.

Ze draaide zich half om en riep terug:

— Iemand brengt een pak en moet op antwoord wachten.

Onmiddellijk trad ook Charles te voorschijn. Hij was gekleed in een keurig zittende tropensmoking, zwarte pantalon met glimmend zijden lint op de naad en een wit jasje, waartegen het zwarte dasje scherp afstak. Hij zag er perfect uit, de jongeman en Templar was trots op zijn vriend, die evenmin de vermomming van de avonturier doorzag.

— Moest U dit pakje alleen maar afgeven? vroeg hij.

— Ja, meneer, gewoon afgeven en op antwoord wachten.

Hij overhandigde het pak aan zijn vriend, die het aarzelend aannam alsof hij vreesde, dat er een bom inzat.

— Wat zit er in? vroeg hij plotseling. En van wie komt het?

Templar haalde de schouders op.

— Dat weet ik niet. Een vreemde heer gaf het mij op straat en vroeg of ik het in het Raffles Hotel op kamer 168 af wilde geven. Voor die boodschap gaf hij mij een pond.

— Een pond? riep Charley verbaasd uit. Maar dat is absurd.

Hij keek even naar Maryse, die met een bezorgde blik had toegeluisterd.

— Ik vertrouw het zaakje niet, Maryse, zei hij. Ik wilde maar, dat we iets van John vernomen hadden.

Hij wendde zich weer tot de Chinees in de deuropening.

— Eh.... goed, zei hij, U wordt bedankt voor de moeite.

Toen hij de deur wilde sluiten plaatste Templar snel zijn voet er tussen en zei:

— Wil je weten waar John is? vroeg hij met een ironische glimlach.

Maryse en Charles keken de man verbaasd aan.

— Weet.... weet U dat dan?

— U had het ook kunnen weten, meneer. Hij is zeer dicht bij.

Onmiddellijk liet Templar zijn gezicht de gewone stand aannemen. Hij liet de glimlachende uitdrukking varen en trok zijn ogen in de gewone stand:

— John, riep Maryse verbaasd uit, terwijl ze hem uitbundig om de hals viel. O, John, wat heb je ons laten schrikken met dat pakje. Ik zou je nooit herkend hebben.

— Dat is weer een echte grap van jou, hoor, bromde Charley, die evenwel onmiddellijk gerustgesteld was. Kom maar gauw binnen, anders loop je nog de kans, dat je er door het personeel wordt uitgegooid.

Templar ging zijn eigen appartement binnen en sloot de deur achter zich. In de salon zat Ophelia een krant te lezen en verwonderd keek ze naar de vreemde Chinees, die in gezelschap van haar vrienden de kamer binnenkwam.

— Nou, Ophelia, vroeg Maryse, hoe vind je John op zijn Zondags?

— John, riep de jonge vrouw verheugd uit God, jongen, ik zou durven zweren, dat je een echte Chinees was. Je hebt ons anders aardig in ongerustheid laten zitten.

Templar lachte en liet zich in een fauteuil vallen. Dankbaar nam hij een glas whiskey aan, dat Maryse onmiddellijk voor hem had ingeschonken.

— Waar is James? vroeg hij, na een behoorlijke slok te hebben genomen.

— James is naar het vliegveld om de „Hurricane” te inspecteren, antwoordde Charley. Maar waar heb jij in vredesnaam die vier dagen uitgehangen en wat heb je gedaan? Af en toe kregen we een telefoontje van je, dat we ons niet bezorgd behoefden te maken, want dat je een uitstekende gezondheid genoot. Maar je hebt je niet voor niets als een Chinees vermomd. Ik zou graag willen weten wat je in je schild voert. Zijn we nu met jou naar Singapore gekomen om ons alleen te vermaken?

— Hadden jullie dan van mij verwacht, dat ik jullie zou vermaken? vroeg de avonturier. Ik ben tot vervelens toe in Singapore geweest en we zijn hier uitgestapt, omdat Maryse met alle geweld Singapore wilde zien. Wel ik heb jullie die kans gegeven en inmiddels heb ik andere dingen gedaan, die ik belangrijker vond dan winkelen en dancings bezoeken.

— Maar vertel ons dan, wat je gedaan hebt, John, drong Maryse aan.

Dat ben ik ook van plan, maar je zult me toch niet kwalijk nemen, dat ik even bekom van een karakteristieke Chinese vermoedheid. Het valt niet mee urenlang in zo'n gebogen houding te lopen en je gezicht steeds maar in die perkamenten uitdrukking te houden. Ik ben blij, dat ik mijn spieren weer eens kan ontspannen.

Hij ledigde zijn glas en stak een cigaret op, terwijl hij zijn lange benen behagelijk voor zich uitstreekte en de vingertoppen tegen elkaar plaatste.

Hij sloot de ogen en begon zijn verhaal:

— Ver voor de oorlog werd mij hier in Singapore eens het leven gered door een Amerikaan, een zekere Tom Maxwell. . . .

— Tom Maxwell, riep Ophelia plotseling uit, terwijl ze haastig in haar krant begon te zoeken. Maar die naam heb ik zo juist gelezen. Werd hij niet vermoord of zoiets?

— Luister nu, zei Templar geïrriteerd. Tom Maxwell was een ruwe bonk, zoals dat heet, maar had een hart van goud. Hij had zich bekwaamd in de handel in blanke slavinnen en verdiende een behoorlijke boterham. Het feit, dat hij eens mijn leven redde was voor mij voldoende om door een eeuwige vriendschap

met hem verbonden te blijven, ongeacht het beroep, dat hij uitoefende. Enkele dagen geleden kwam ik weer voor het eerst na de oorlog in Singapore en onmiddellijk nadat ik mijn voeten op de grond had gezet kreeg ik een onbedwingbare drang om Tom Maxwell te ontmoeten. Daarom trok ik me terug in een klein logement in de oude stad. Ik zocht drie dagen lang, doch vond niemand. Ik nam enkele inlanders in de arm, die ik goed betaalde, en binnen enkele uren hadden ze Tom Maxwell gevonden. Ik ging naar hem toe en vond hem in zijn pensionkamer, liggend op zijn bed met een revolvershot in de hartstreek. Hij had nog slechts enkele ogenblikken te leven doch het gelukte mij hem bij te brengen. Hij herkende me en deed me het verhaal, dat met zijn dood eindigde. Hij was na de oorlog terecht gekomen in een organisatie van handelaars in opium. Hij was de grossier voor heel Singapore en verdiende schatten geld. Enkele dagen voor zijn dood had hij de organisatie een bedrag van acht duizend pond overhandigd, waarvoor hij een aanzienlijke partij opium zou ontvangen, die reeds onderweg was vanuit China. Op dat ogenblik ontving Hoofdcommissaris Winter van de Britse politie te Singapore een tip van een onbekende, die op de identiteit van de leider der organisatie wees. Prompt daarop werd Hoofdcommissaris Winter vermoord. Zijn opvolger Commissaris Breene ontving toen een tip, volgens welke een zekere Tom Maxwell de moordenaar van de Hoofdcommissaris zou zijn. Tom Maxwell werd gearresteerd en in zijn kamer vond men de revolver, waarmede Hoofdcommissaris Winter was vermoord. Het lag er dus dik bovenop, dat Maxwell de moordenaar was. Maxwell wist evenwel uit het politiebureau te ontvluchten. Als vrij man leverde hij een gevaar op voor de moordenaar van Hoofdcommissaris Winter, en de avond waarop ik hem stervende vond, werd hij vermoord, waarschijnlijk door dezelfde persoon, die eerst die Winter koud maakte. Zo was dus de stand toen ik Maxwell ontmoette. Men had hem van moord willen beschuldigen omdat hij acht duizend pond had betaald, waarvoor hij nimmer koopwaar zou behoeven te ontvangen, omdat hij tot de strop zou worden veroordeeld. Acht duizend pond is geen kattendrek. Ik ging dus op zoek en belandde vanavond in een opiumkit, waar mijn maag zich binnenstebuiten dreigde te keren van de stank. Een uur na mijn aankomst maakte ik een wandelingetje door het gebouw

en was er getuige van, dat de eigenaar, een zekere Wen Po, juist een nieuwe zending opium in ontvangst nam van twee mannen, die ik naar buiten volgde. Ik volgde, totdat ze ergens in de buitenwijken van Singapore een huis binnengingen. En toen kwam ik regelrecht hierheen.

— Maar wat zit er nu in dat pak? vroeg Maryse.

— Dat is de opium waarvoor Wen Po vier honderd pond betaalde. Ik sloeg de Chinees neer en nam de opium mee. Het is altijd iets waard en meteen een prachtig bewijsstuk.

— Ben je van plan met de politie samen te gaan werken? vroeg Charles.

— Dat ligt er aan. Wanneer ik er in slaag die acht duizend pond van Tom Maxwell te achterhalen wel.

— En hoe wil je dat aanleggen?

— Ik neem aan, dat het huis, waarin ik vanavond die twee mannen heb zien verdwijnen, het hoofdkwartier van de organisatie is. Daar verblijft dus ook de leider. En volgens mij is de leider, de man, die die acht duizend pond heeft ingeslikt. Ik wilde morgenavond een bezoek aan dat huis brengen in gezelschap van jou en James. Het is beter, dat wij bij een dergelijke onderneming met zijn drieën zijn.

— En wij dan? vroeg Maryse.

— Jullie beiden gaat maar weer lekker winkelen, antwoordde de gentleman-avonturier. Bij deze onderneming kunnen wij heus geen vrouwen gebruiken. Ik vind twee moorden al rijkelijk genoeg.

— Zeg, John, zei Ophelia eensklaps. Ze had gedurende het laatste gedeelte van het gesprek in de krant zitten lezen en deze lag nu opengevouwen op haar schoot.

— Ja, wat is er?

— Wist jij, dat je door de politie gezocht wordt? Verdacht van moord op Tom Maxwell?

— Ik? vroeg Templar verbaasd. Hoe kom je daarbij?

— Het staat in de krant, jochie. De eigenaar van het logement „De Purperen Kogel” verklaarde tegenover de politie, dat op de avond van de moord een onbekende blanke een bezoek had gebracht aan de kamer van de vermoorde en daar ongeveer een half uur had vertoefd. De politie zoekt deze onbekende als de moordenaar.

— Ja, dat ben ik, stemde Templar toe. Maar als ze me ooit vinden zullen ze er toch een harde dobber mee hebben om te bewijzen, dat ik Tom Maxwell vermoordde. Maar, zover wil

ik het niet eens laten komen. Ik ben van plan zelf een woordje te gaan praten met de politie en hen te bekennen, dat ik de man was, die Maxwell het laatst levend heeft gezien.

— Daarmee loop je de kans onmiddellijk gearresteerd te worden, John, zei Maryse ontrouwt. Ook al kunnen ze niets bewijzen, hebben ze toch het recht een bevel tot inhechtenisneming uit te vaardigen.

— Dat zullen ze niet doen, Maryse. Maak je maar niet bezorgd voor de tijd. Er zijn namelijk enkele dingen, die ik de politie zou kunnen vertellen, waaruit onomstotelijk zal moeten blijken, dat ik geen plaats inneem in deze affaire, althans niet de plaats van moordenaar. Maar enfin, ik ga naar bed.

— Blijf je hier slapen? vroeg Charles.

— Neen, jongens, ik trek me terug in mijn Chinees konijnenhol. Jullie hoort nog wel van mij voor de dag van morgen voorbij is. Tot ziens.

—o—

HOOFDSTUK IV.

Waarin blijkt, dat de gentleman-avonturier een behoorlijke dosis slaap nodig heeft en Hooftcommissaris Breene even de kans belooft zijn functie kwijt te raken.

Na een rustige nacht lag John Templar de volgende ochtend nog op zijn bed te slapen in zijn kamer van het logement de „Gouden Bal” in de Maleise Straat, toen er luid op zijn deur geklopt werd. Hij schoot wakker en stond onmiddellijk naast zijn bed. De grime was de vorige avond weer verdwenen en niets duidde er nog op, dat hij enkele uren geleden nog een Chinees was geweest.

Op blote voeten liep hij naar de deur en trok deze open. Voor hem stond een jonge man, die zonder iets te zeggen naar binnen stapte en de deur achter zich sloot.

Templar was even een beetje overdonderd en met slaperige ogen nam hij de vreemde bezoeker van top tot teen op. Het type van een uitgesproken Engelsman, dacht hij.

Hij stak een cigaret op en ging op de rand van zijn bed zitten, terwijl de bezoeker hem strak en onderzoekend aankeek.

— Is het veel gevraagd als ik U verzoek mij te willen vertellen wat U op dit onmenselijk vroege uur in mijn appartement komt zoeken? vroeg hij zachtjes. Wanneer U geen prijs stelt

op een behoorlijke nachtrust, bedenk dan dat er anderen zijn, die dit wel doen.

— Het is precies kwart over tien, zei de man. Noemt U dit een onmenselijk vroeg uur om iemand te bezoeken?

— Voor een onbekende bezoeker is het te vroeg, concludeerde Templar, zich afvragend wie dit in 's hemelsnaam mocht zijn.

— Ik zou zelfs midden in de nacht gekomen zijn wanneer ik U eerder gevonden had, zei de man. Niettemin moet ik blij zijn, dat ik U zo spoedig heb gevonden. Mag ik even Uw naam weten?

Templar keek de man spottend aan.

— Ik neem aan, dat U Engelsman bent, zei hij. Maar als Engelsman gedraagt U zich maar allesbehalve in overeenstemming met de zeden en gebruiken van ons land. Het is aan U om zich aan mij voor te stellen, jonge vriend.

— Mijn naam is Baxter, Inspecteur Baxter van de Britse Politie te Singapore.

— Aangenaam, inspecteur, ik hoop, dat U zich hier op Uw gemak zult voelen. Mijn bediende is juist uitgegaan om boodschappen te doen anders zou ik U een kop thee laten serveren.

Ditmaal was het inspecteur Baxter, die een spottende uitdrukking op zijn gezicht vertoonde. Hij lachte ironisch en keek Templar gerschattend aan.

— Uw bediende, ja, lachte hij. Zoudt U me niet eens Uw naam willen zeggen.

— Ik voel me daartoe niet geroepen, antwoordde de avonturier. Als U er niettemin prijs op stelt hem te weten dan kunt U zich vervoegen bij de eigenaar van het logement, in wiens gastenboek ik hem met sierlijke letters heb ingeschreven.

— In het gastenboek komt U voor als Jim Turner, antwoordde de inspecteur. Maar ieder kind zou kunnen weten, dat dit een valse naam is.

— A propos, bent U hierheen gekomen omdat U om een babbeltje verlegen was of had U werkelijk iets dat belangrijk genoeg is om mij uit mijn slaap te halen.

— U wordt gezocht wegens moord.

— Dat weet ik.

— U bent mijn arrestant.

— Zullen we dan maar meteen gaan?

— Waarheen? vroeg Baxter, die zich niet zo zeker meer voelde van zijn zaak.

— Naar het politiebureau. Daar brengt men bij ons in Engeland altijd de arrestanten heen.

Inspecteur Baxter begon langzaam een pijp

te stoppen en stak de brand er in. Dikke, blauwe rookwolken stegen op naar het plafond en begonnen de kleine kamer snel te vullen.

— Laten wij eerst eens verstandig praten, ging de inspecteur voort. U lijkt me op het eerste gezicht een verstandig man toe, tenminste.

— Ik dank U, antwoordde Templar met een lichte buiging van het hoofd.

— Ik ben gerechtigd Uw papieren te vragen, zei Baxter. Toont U mij Uw paspoort of Uw verblijfsvergunning.

Templar dacht snel na wat hem in de gegeven omstandigheid te doen stond en nam dan een kloek besluit. Hij haalde zijn paspoort uit zijn broekzak en slingerde dit op de tafel voor de politiemann. Deze pakte het boekje gretig op, begon er in te bladeren en werd overvallen door een steeds toenemende verbazing.

— Sir Ne.... Neville.... Carlisle? fluisterde hij, terwijl hij Templar nauwelijks aan durfde te kijken. Bent U dé echte Sir Neville Carlisle?

— Ja, of ik de echte ben weet ik niet, maar ik heet in ieder geval zo. Misschien zijn er meerdere personen, de deze naam dragen, alhoewel ik er na de dood van mijn vader nooit meer één ben tegengekomen.

— Maar, Sir Neville, waarom leeft U hier als een arme zwerver?

— Och, mijn waarde inspecteur, soms krijgt een man genoeg van rijkdom en luxe en heeft hij maar één wens: het ware leven te leven, waartoe millioenen mensen gedwongen zijn.

— Maar.... maar.... U hebt toch een bezoek gebracht aan Tom Maxwell op de avond waarop hij vermoord werd?

— Ja, inderdaad, antwoordde Templar zijn paspoort weer in ontvangst nemend. Ik bezocht hem ongeveer een half uur voordat hij de laatste adem uitblies. Toen ik zijn kamer betrad lag hij met een kogel in de hartstreek bewusteloos op zijn bed. Ik maakte hem bij en sprak ongeveer een kwartier met hem.

— Kende U die Maxwell?

— Vanzelfsprekend. Maxwell was een heel goede vriend van mij. Begrijpt U mij goed, geen society-vriend natuurlijk. Maar Maxwell redde eens vele jaren voor de oorlog hier in Singapore mijn leven. Ik ben hem daarvoor altijd erkentelijk gebleven en zal dit ook altijd blijven. Toen ik enkele dagen geleden met vrienden naar Singapore kwam besloot ik hem op te zoeken. En ik vond hem zoals ik U reeds

verhaalde. Maar hoe hebt U mij eigenlijk gevonden?

— Door bemiddeling van de man, die U hielp zoeken naar Tom Maxwell, die inlander, die twee pond aan U verdiende. Hij vertelde me waar U woonde. Mag ik U vragen of U nog een andere reden had waarom U Maxwell die avond bezocht? U zult moeten toegeven, dat het nogal een toevallige samenloop van omstandigheden schijnt, dat U Maxwell juist ontmoette, nadat hij door iemand was neergeschoten.

— Ik bezocht Maxwell alleen maar omdat ik behoefte had hem na zoveel jaren te zien. Ik wilde weten hoe hij de oorlog en de Japanse bezetting was doorgekomen, wat er van hem terecht was gekomen en hoe hij het maakte. Dat is het enige wat ik wilde weten. Voor de rest kunt U er bij fantaseren wat U wenst.

— Sir Neville, begrijpt U mij goed, verontschuldigde inspecteur Baxter zich, ik ben belast met het onderzoek naar de moord op Tom Maxwell. U zult dus moeten begrijpen, dat ik naar U toe ben gekomen om inlichtingen in te winnen. Het gaat er mij niet om om er iets bij te fantaseren. Ik geloof Uw woorden graag. Zoudt U mij het genoegen willen doen mij naar het bureau te vergezellen teneinde een schriftelijke verklaring af te leggen?

— Nu meteen?

— Graag.

— Allright. Ik zal me even aankleden. Hebt U een wagen in de buurt.

— Ja, mijn wagen staat enkele straten hier vandaan.

Templar schoot zijn broek en hemd aan, sokken en schoenen en maakte een lichte buiging.

— Inspecteur, ik sta tot Uw dienst.

Het tweetal verliet „De Gouden Bal” om op het hoofdbureau van politie het gesprek voort te zetten. Maar Templar liet niets los van hetgeen hij reeds ontdekt had. Hij bleef gesloten als een bus en gaf voor niets van de gehele affaire te weten.

— Toen ik bij Maxwell kwam maakte ik hem bij met wat whiskey, omdat ik wilde dat hij mij zou herkennen. Ik heb geprobeerd hem te laten vertellen wat er gebeurd was, waarom men hem had trachten te vermoorden en wie de moordenaar was. Maar hij was te zwak om een samenhangend gesprek te voeren. Ik kon uit zijn woorden niet veel wijs worden. Verscheidene malen verstond ik het woord opium, en ik neem aan, dat Maxwell betrokken was

bij de handel in dit narcoticum. Zeker weten doe ik het natuurlijk niet. Ik veronderstel, dat er een twist in de gelederen van de organisatie is uitgebroken, en dat Maxwell hiervan het slachtoffer is geworden. U weet zelf wel hoe dikwijls benedeleden door hun eigen collega's overhoop worden geschoten. Ik las het bericht omtrent Maxwell's dood gisteravond in de kranten. Maar er was ook sprake van twee mannen, die kort te voren het logement hadden verlaten, niet?

— Ja, die mannen hadden 's middags een kamer gehuurd en vertrokken 's avonds vlak nadat U kwam met de noorderzon. Maar U moet die mannen toch kennen? Volgens de logementhouder van de „Purperen Kogel” hebt U met ze gesproken. U hielp hen bij een bestelling van ham en eieren, als ik me niet vergis.

— Dat is juist, antwoordde Templar. Toen ik binnen kwam stonden ze voor de toonbank en probeerden de Chinees aan zijn verstand te brengen, dat ze ham met gebakken eieren wensten te eten. De man kon er geen wijs uit worden en stond als een hulpeloos kind heen en weer te schuivelen. Toen vertaalde ik de bestelling in het Maleis, waarna ik enkele woorden met de mannen wisselde. Ik at mijn ham en gebakken eieren aan hun tafeltje op en ging toen naar boven om Maxwell op te zoeken. Toen ik een half uur later het logement verliet waren de mannen reeds verdwenen.

— Denkt U? dat deze twee mannen aansprakelijk zijn voor de moord?

— Daarvan ben ik stellig overtuigd, antwoordde de gentleman-avonturier. Zij zijn het geweest, die Maxwell neerschoten, althans één van hen, en waarschijnlijk de dikste van de twee, een zwaar gebouwde kerel met een enorme stierennek.

— Wij zullen alles even op papier laten zetten, Sir Neville, zei Baxter. Wanneer U die verklaring dan wilt ondertekenen bent U van het hele geval af.

Hij liet een typiste komen, die zich achter haar schrijfmachine zette en woordelijk vragen en antwoorden opnam. Na ongeveer een half uur was het onderhoud afgelopen. Baxter las het geschrevene nauwkeurig door en legde het Templar ter ondertekening voor. Deze nam een penhouder van het bureau van de inspecteur op, doopte deze in een zilveren inktpot en zette er met krachtige hand zijn naam onder.

Op hetzelfde ogenblik ging de deur open en

trad een man van omstreeks veertigjarige leeftijd binnen. Inspecteur Baxter sprong onmiddellijk overeind en liep de man tegemoet.

O.... eh.... dit is de man, die wij gezocht hebben, sir, maar het blijkt, dat hij volkomen onschuldig is.

Hoofdcommissaris Breene duwde zijn ondergeschikte opzij en liep op de bezoeker toe, die de nieuw aangekomene van top tot teen opnam.

— Ik ben Hoofdcommissaris Breene, stelde hij zich zelf voor.

Templar stond op en maakte een lichte buiging.

— Sir Neville Carlisle, stelde Baxter Templar voor.

De ogen van hoofdcommissaris Breene gingen iets wijder open en de uitdrukking op zijn gezicht werd strak.

— Sir Neville Carlisle? herhaalde hij zachtjes. De bekende Londense societyfiguur? Zoudt U dit willen bewijzen.... Sir.... Neville?

— Vanzelfsprekend, commissaris, hier hebt U mijn paspoort.

Breene bladerde het langzaam door en bestudeerde iedere stempel en iedere handtekening, die er in voorkwam. Daarna liep hij er mee door de kamer en nam achter het bureau van zijn ondergeschikte plaats.

— Het is wel zeer eigenaardig, dat een man met Uw naam en reputatie een bezoek brengt aan een man uit de onderwereld, en nog wel juist op, voor of na het moment van zijn dood.

— Er gebeuren nu eenmaal iedere minuut van de dag eigenaardige dingen, commissaris, zei Templar met een beminnelijk glimlachje. Bedoelt U, dat U mijn woorden in twijfel trekt?

Breene gaf niet dadelijk antwoord en bladerde weer in het paspoort.

— Ja.... eh.... Sir Neville, houdt U mij ten goede, maar zelfs een paspoort kan natuurlijk vervalst zijn, nietwaar? U zult dat zelf ook wel weten.

— Dat kan inderdaad, maar is zeker niet het geval met het mijne. Ik ben en ik blijf Sir Neville Carlisle tot aan mijn dood toe, tenzij ik van hoger hand gedwongen word een Lord- of Hertog-titel te aanvaarden.

— Zoudt U mij precies willen verhalen, Sir Neville, welke de beweegredenen waren van Uw bezoek aan Tom Maxwell?

— Ik zou het met genoeg doen, commissaris, indien ik dat niet reeds twee keer had gedaan. Eénmaal in mijn kamer aan inspecteur

Baxter, zo juist weer een keer voor de schrijfmachine. Het verhaal begint eentonig voor me te worden en ik zou geneigd zijn er voor de verandering iets bij te fantaseren. Hier ligt de door mij ondertekende verklaring. Neemt U de moeite deze door te lezen.

Hoofdcommissaris Breene scheen kennelijk geërgerd door deze resolute en welverzekerde wijze van optreden. Niettemin nam hij de velen beschreven papier ter hand en begon te lezen. Na een kwartier legde hij ze weer neer en vouwde de handen op het bureau.

— Mij kan deze verklaring geen genoegdoening geven, Sir Neville. Het spijt me zeer, maar ik vind hem te zwak om voldoende waarde aan Uw woorden te hechten. Ik weet niet wat inspecteur Baxter met U heeft afgesproken, maar als hij het nog niet gedaan heeft doe ik het. Ik arresteer U, verdacht van moord op Tom Maxwell.

Hij stond op en wilde het vertrek verlaten, doch Templar plaatste zich in volle lengte voor hem. Hij voelde dat oude gevoel van antipathie tegen de politie weer bij hem naar boven komen. Hoevele malen had hij zo niet gestaan in het bureau van inspecteur Marlowe van Scotland Yard te Londen.

— Eèn ding wilde ik U vragen, commissaris, zei hij temend, hoe lang bent U al hoofdcommissaris?

Breene keek Templar even geïrriteerd aan en zei bits:

— Vijf dagen. Wat wilt U daarmee?

— Dan ben ik bang, dat U geen volle week hoofdcommissaris zult blijven, commissaris. Althans wanneer U op Uw standpunt blijft staan om mij in hechtenis te nemen. Eèn telefoontje van mij naar de Gouverneur-Generaal en ik ben vrij en U gedegradeerd. Wilt U daar even aan denken?

— Is dat een dreigement? vroeg Breene iets kalmer dan voorheen.

— Neen, mijn waarde commissaris, het is verre van een dreigement. Het is alleen de waarheid. U weet, dat ik met de moord niets heb uit te staan. Maar U bent pas hoofdcommissaris geworden en waarschijnlijk is de hoogmoed U een beetje naar het hoofd gestegen....

— Eh.... ikke.... ik verbied U op zulke toon tegen mij te spreken.

— Niettemin wil ik nog opmerken, dat U denkt door mijn arrestatie wat stof te doen opwaaien. U meent misschien, dat ik de eèn of andere grote geest ben, die achter de scher-

men opereert en die toch niets ten laste gelegd kan worden. Als dat zo is, commissaris, dan wedt U op het verkeerde paard. En dat kost geld. . . . zo niet wat anders.

— Misschien, antwoordde Breene enigszins overdonderd. Goed, ik ben bereid U op vrije voeten te laten. Op één voorwaarde echter: dat U zonder mijn toestemming de stad niet zult verlaten. Voor alle zekerheid zal ik Uw paspoort hier houden, opdat U zich zelf niet in moeilijkheden zult begeven. Gaat U daarmee accoord?

— Ik denk er niet aan, commissaris. U vind mij misschien een hoogst eigenwijs manspersoon, die zich verbeeldt maatregelen van politionele aard te kunnen weerstreven, maar in het onderhavige geval zie ik mij genoodzaakt Uw allervriendelijkst voorstel van de hand te wijzen om de eenvoudige reden, dat U volkomen overtuigd bent, dat ik de moordenaar van Tom Maxwell niet ben. Waarom besteedt U Uw tijd niet aan het zoeken van die twee andere kerels, die kort voor mij „De Purperen Kogel” verlieten? Ik ben er van overtuigd, dat één van hen het noodlottige schot op Maxwell loste en dat weet U zelf ook. In de uiterste instantie ben ik nog bereid de mannen op te zoeken, aangezien ik ze onmiddellijk zou herkennen.

— Goed, besloot de hoofdcommissaris. Ik ga op Uw voorstel in. Neemt U me niet kwalijk, Sir Neville, dat ik U met een zekere achterdocht bejegende, maar dat is nu eenmaal een noodzakelijk uitvlóeisel van mijn beroep. Ik vind Uw voorstel om ons te helpen zoeken naar die twee mannen uitstekend. Zodra U ze gevonden hebt stelt U ons op de hoogte en zullen wij voor hun arrestatie zorgdragen. Èn ding nog, waar denkt U naar de mannen te gaan zoeken?

— Waar zou ik beter naar hen kunnen zoeken dan in de oude stad, waar het wemelt van Chinese eethuizen en opiumkitten?

— Ja, dat lijkt me ook het meest voor de hand liggend, meende Hoofdcommissaris Breene. Afgesproken, Sir Neville, ik reken op Uw medewerking en heb een goed vertrouwen in Uw welslagen.

Hij schudde Templar de hand en verliet de kamer van inspecteur Baxter, die met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht had staan luisteren hoe deze heer zijn chef had durven tegenspreken.

— Wel, inspecteur, U hebt het gehoord. Zodra ik iets weet, stel ik U op de hoogte.

— Uitstekend, Sir Neville, tot genoegen.

Templar verliet het hoofdbureau van politie en begaf zich naar een telefooncel, die zich aan de overzijde van het plein bevond. Hij draaide het nummer van het Raffles-Hotel en liet zich met kamer 168 verbinden.

— Hallo, Charley, ben jij daar? Je spreekt met John. Luister eens goed, kerel. Ik ben vanochtend door de politie gearresteerd verdacht van moord op Tom Maxwell. Inmiddels ben ik weer vrijgelaten op voorwaarde, dat ik me in zou spannen die twee kerels te vinden. Ik heb die voorwaarde aangenomen en ga vanavond naar het huis in de Mahore Laan, waar het hoofdkwartier van de organisatie waarschijnlijk gevestigd is. Ik zal trachten te ontdekken of die twee kerels zich daar ophouden. Jij en James blijven in het hotel op een telefoontje van me wachten. Moch je om één uur vannacht geen bericht van mij hebben gehad, stel je dan in verbinding met inspecteur Baxter en zeg, dat hij zich uit naam van Sir Neville Carlisle naar de Mahore Laan No. 7 moet begeven met een behoorlijk aantal mannetjes.

— Allright, John. Wij wachten dus tot één uur en indien we dan nog niets van je gehoord hebben bellen we inspecteur Baxter op.

— De groeten aan de vrouwen. Tot ziens.

Templar hing op en verliet de cel, waarna hy onder de mensenmenigte verdween.

—o—

HOOFDSTUK V.

Waarin enkele malen de rollen worden omgekeerd en John Templar voorgeeft behoefte te hebben aan boemelen, terwijl zijn vrienden naar bed willen.

In het statige landhuis aan Mahore Laan, waar het hoofdkwartier van de opium-bende was gevestigd, heerste een ongewone drukte. Voor die avond waren alle leden van de bende bijeengeroepen en in de loop van de dag waren ze naar het huis gekomen. Er stonden nieuwe, zeer belangrijke plannen op het spel en ieder een was uiterst nieuwsgierig en misschien zelfs een beetje nerveus om straks van de baas te horen wat er ging gebeuren.

De leden spraken onderling met elkaar er over, maakten de dolste gissingen en hoopten allen eenparig, dat zij er geldelijk beter van zouden worden.

Tegen vier uur die middag verlieten Hamburger en Copps het huis in de Mahore Laan en reden met een kleine sportwagen stadswaarts. Ze begaven zich regelrecht naar het oude stadsdeel, het oord, waar men bijkans alleen maar eethuizen, vunzige logementen en opiumkitten kan aantreffen.

Op een klein pleintje parkeerden ze de wagen en gingen te voet verder. Een ogenblik later hielden ze stil voor een klein logement, dat de naam „De Gouden Bal” droeg. Alvorens naar binnen te gaan keken ze even spiedend de straat af en openden dan de deur. In de gelagkamer gingen ze nonchalant tegen de toonbank hangen en bestelden iets te drinken.

Plotseling wendde Hamburger zich tot de logementhouder met de vraag:

— In welke kamer woont Jim Turner?

— Vierde ètage, middelste deur, antwoordde de Chinees, zonder op te zien van zijn krant.

Hamburger gaf zijn vriend een knipoogje en toen gingen de mannen de trap op naar boven.

Toen Templar op het kloppen de deur open deed herkende hij de twee mannen onmiddellijk. Hij vroeg zich af wat ze kwamen doen en bleef op zijn hoede, te meer daar hij zag hoe de zakken van de beide mannen gevaarlijk naar buiten uitpuilden als gevolg van een revolver, die er in verscholen zat.

— Mag ik de heren uitnodigen binnen te komen? vroeg hij, de deur achter het tweetal sluitend. De kerels slenterden naar binnen, namen gemoedelijk plaats op een houten stoel en legden hun benen op de tafel. Toen ze opkeken staarden ze in de loop van een automatisch pistool.

Hun reactie was even onmiddellijk als komisch. Vier benen kwamen met een slag op de grond terecht, twee lichamen rezen langzaam van de stoelen omhoog en twee gezichten kregen een medelijden wekkende uitdrukking.

— Dat hadden jullie niet gedacht, hé? vroeg Templar. Mag ik weten waaraan ik de eer van jullie bezoek te danken heb? En hoe jullie mij hebt gevonden?

— Wij volgden vanmorgen inspecteur Baxter hierheen en we zagen hem met jou naar buiten komen.

— En waarom volgden jullie inspecteur Baxter?

— Omdat die kerel vervelend begint te worden. Laat hij zich met zijn eigen zaken bemoeien.

— Maar dat doet hij toch, waarde vrienden. Hij is politiemann en het is zijn zaak de maat-

schappij van individuen zoals jullie te zuiveren.

— Dan heb-ie nog wel even de tijd, merkte Copps op.

— Dat geloof ik ook wel, was Templar van mening. Jullie zijn precies ongedierte. Ze vermenigvuldigen zich met een razend tempo en komen altijd weer terug na een schoonmaak. Wat was er van jullie dienst?

— De baas stuurt ons hierheen om met je te praten, mister. Hij wil weten wat jij die avond bij Tom Maxwell had te maken?

— O, je bedoelt die avond, nadat jij Maxwell had neergeschoten?

— Ja, je mag het gerust weten. Ik heb die vent neergeschoten.

— Waarom, als ik vragen mag?

— Weet ik het? De baas zei, dat ik het doen moest en ik heb het gedaan. Wat gaat het mij aan wat die vent op zijn lever had. Ik had hem nog nooit eerder gezien.

— Ik bracht een bezoek aan Maxwell omdat hij een heel oude vriend van mij was. Ik vond hem echter, nadat ik hem negen jaren niet gezien had, stervende.

— Stervende? herhaalde Hamburger met een schok. Bedoel je dat hij nog niet dood was toen je bij hem kwam?

— Precies. Toen ik boven kwam was hij nog niet dood. Hij lag buiten kennis, doch met behulp van wat whiskey wist ik hem weer bij te brengen. Ik heb ongeveer twintig minuten met hem gepraat. Toen blies hij de laatste adem uit.

— En wat heeft hij je wel allemaal verteld?

— Alles, waarde vriend. Alles heeft hij mij verteld. Meer dan voldoende om jou en de hele bende met de leider er bij heel wat jaartjes te doen opknappen. Jij krijgt natuurlijk de strop, want waarschijnlijk was jij het ook, die Hoofdcommissaris Winter om zeep bracht, niet?

— Wie zegt je dat? schreeuwde Hamburger, die door deze insinuatie enigszins zijn kalmte verloor. Heb je daar soms bewijzen van, of vertelde Maxwell het je?

— Het gaat je niet aan, wie het me vertelde. Ik weet het, dat is hoofdzaak.

— Zeg, ben jij soms een politie-spion of werk je op eigen houtje samen met de klabbakken?

— Ik heb een opdracht ontvangen van de politie om jullie beiden te zoeken. En ziedaar, ik was nog geen uur thuis of uit eigen bewe-

ging komen ze naar me toe. Mooier kan het haast niet, vind je wel?

— En wat ben je nu van plan? vroeg Copps.

— Neen, vertellen jullie me eerst eens, wat de baas van me wilde.

— Hij wilde met je praten. Hij zou je een mooi voorstel doen indien je. Singapore binnen twaalf uur verlaat. Hij denkt, dat jij hem in de wielen wilt rijden. Daarom had hij er wel wat geld voor over om je weg te krijgen van hier.

— Och, zei Templar, ik ben altijd bereid om te praten en geld gebruiken kan ik ook. Maar op dit ogenblik voel ik er weinig voor om het te doen. Kijk eens, jullie tweeën heb ik in mijn macht, jullie weten waar het hoofdkwartier is gevestigd en jullie kent de leider. Waarom zouden jullie me dat allemaal niet eens vertellen? Dat spaart mij een hoop moeite.

— Wij praten niet, mister. antwoordde Hamburger. Dacht je, dat ik zelf van de baas een blauwe boon in mijn corpus wou krijgen? Dank je wel. Wees verstandig en ga met ons mee om met de baas te praten. Vanavond komt hij en je zult er geen spijt van hebben.

— Neen, antwoordde Templar, jullie gaat met mij mee.

— Waar naar toe?

— Naar Hoofdcommissaris Breene van de Britse Politie. Hij droeg me op jullie te vinden en ik stemde er in toe. Nu heb ik jullie, weliswaar niet gevonden, maar toch gekregen, en ik heb dus niets anders te doen dan de politie te waarschuwen. Ik zou dat gezicht van Hoofdcommissaris Breene wel eens willen zien wanneer ik met jullie aan de hand zijn kamer binnenstapte. Ik wil wedden, dat ik onmiddellijk een baantje als hoofdinspecteur krijg aangeboden.

Templar liep voorzichtig naar de deur en wilde deze open doen om de logementhouder te roepen. De deur klemde iets en even, heel even gleden zijn blikken van de twee mannen af. Voldoende echter voor hen om hiervan een dankbaar gebruik te maken. Als een paar verscheurende dieren sprongen ze naar voren en terwijl Copps hem het pistool uit de hand wrong, trok Hamburger hem aan de benen van de grond.

Met een dreunende slag kwam het zware lichaam van de avonturier op de houten vloer terecht, waar hij met een stekende pijn in zijn linker heup een ogenblik verlamd bleef liggen. Hij vloekte in zichzelf over deze intense stomiteit en nam wanhopig zijn situatie op.

Hamburger en Copps stonden naast hem, grijnzend en met hun revolvers in de hand.

— Kijk, dit is nu weer eens echt iets van ons, Jimmy. Dat had je zeker ook niet gedacht, wel? Zo, nu kunnen we je zonder al te veel moeite meenemen in de wagen om je voor te stellen aan de baas. Dacht je werkelijk, dat hij met je praten wou, kereltje? Onze baas is er de man niet naar om met dwarsbomers te praten. Alles wat hij te zeggen heeft doet hij met zijn revolver. En reken maar, dat die een aardig woordje over je zal gooien.

Hamburger wendde zich tot zijn kleinere vriend en zei:

— Copps, rijd jij de wagen voor, wil je. Als je voor de deur staat toeter je drie keer. Ik breng deze meneer wel naar beneden.

— Zou je hem niet binden, Hammy?

— Welneen, dan loopt het veel te veel in het oog. Jij blijft maar achter het stuur zitten met de loop van de revolver op de ingang gericht. Ik loop achter hem de trap af en houd hem eveneens onder schot. Kom, schiet op, Copps.

De kleine Copps verdween gehoorzaam en Hamburger wendde zich weer tot Templar, die pogingen in het werk stelde om overeind te komen. Plotseling trof de puntige schoen van Hamburger hem echter tussen de ribben, waardoor hij practisch geen adem meer kon halen. Hij lag hijgend en kronkelend van de pijn op de grond en kookte van blinde woede. Als hij als man tegenover man met die vent was geweest had hij hem het laatste vleugje lucht uit zijn lichaam geperst.

— Je moet blijven liggen, kereltje, teemde Hamburger, dan ben je minder gevaarlijk. Straks mag je opstaan en zelf naar beneden lopen. Kan het klein kereltje dan al lopen? O, wat een grote jongen. Of moet ik je er soms vanaf donderen, voegde hij er schreeuwend van woede aan toe.

Templar nam niet eens de moeite om antwoord te geven. Hij hield zich bewusteloos, waardoor Hamburger waarschijnlijk een beetje tot zichzelf zou komen. Roerloos bleef hij liggen en overwoog zijn kansen. Wat er ook met hem gebeuren mocht, hij moest proberen — indien men hem naar de villa in de Mahore Laan bracht — tot minstens twee uur vannacht te blijven leven. Want indien Charles om èen uur geen bericht van hem had gekregen zou hij zich in verbinding stellen met inspecteur Baxter, die dan toch zeker binnen een half uur met een klein politiemacht ter plaatse aan-

wezig zou zijn om een inval te doen in het huis.

Na enige tijd weerklonk van de straat drie maal het getoeter van een claxon. Hamburger's schoen trof Templar andermaal tussen de ribben en hij zei:

— Kom mannetje, laat eens zien hoe netjes jij die vier trappen af kunt lopen.

Met veel moeite en uiterste krachtsinspanning wist Templar zijn gepijnigd lichaam overeind te brengen. Hij kon nauwelijks recht staan aangezien dit zijn ademhaling te veel bemoeilijkte. Steunend tegen de muur hield hij zich staande en voetje voor voetje strompelde hij als een ziekelijke negentig-jarige naar de deur, die Hamburger voor hem open hield.

Hij had minstens vijf volle minuten nodig om de vier trappen af te dalen en toen hij buiten kwam zag hij hoe onder Copp's elleboog die uit het raampje stak, de zwart glimmende loop van een revolver te voorschijn stak.

Hamburger hield het achterste portier open en hielp hem binnenstappen. Daarna reed de sportwagen weg.

Slap en met half gesloten ogen hing Templar in de kussens. Hoewel zijn hele lichaam pijn deed, werkte zijn verstand volkomen helder. Hij gaf zich ten volle rekenschap van de hachelijke situatie, waarin hij door eigen schuld terecht was gekomen. Hamburger en Cops hadden hun fout van het binnenkomen op uitstekende wijze weten te herstellen, maar hij, Templar, was daar de dupe van geworden. Nu werd hij naar de villa in de Mahore Laan gebracht om zijn opwachting te maken bij de leider, die wel erg verheugd zou zijn de lastige vreemdeling in zijn macht te hebben. Hij was er stellig van overtuigd, dat de man niet met hem praten wilde, maar dat hij zich alleen van zijn dood zou willen vergewissen. Waarom zou een bendeleider geld uitgeven voor iets, wat hij met behulp van een revolver gedaan kon krijgen?

En toch had Templar nog lang niet de moed opgegeven. Hij dacht na op welke wijze hij zijn executie zou kunnen uitstellen, hoe hij eventueel voor dien zou kunnen ontsnappen, hoeveel mannen er in dat huis aanwezig waren. Maar het antwoord op al die vragen bleef hij schuldig. Hij wierp een blik door het raampje en bemerkte, dat zij de stad reeds hadden verlaten en door rustige, met bomen beplante lanen van de buitenwijken reden. Weldra zou de wagen voor nummer 7 in de Mahore Laan stoppen en zou de ontmoeting plaats hebben.

In de grote salon van John's appartement in het Raffles-Hotel zaten vier mensen zwiingend bijeen. Charles Houston, zijn vrouw Ophelia, Maryse en James Parker, de trouwe bediende. Er werd geen woord gesproken en vier paar ogen keken onophoudelijk naar de wijzers van de elektrische klok op het bureautje.

Het was reeds ver over half één en nog steeds was er geen bericht van John binnengekomen. De onrust bij de vrienden nam zinderogen toe en iedere keer stond één van hen op om een wandelingetje door de salon te maken en dan weer te gaan zitten. De ene cigaret werd na de andere opgerookt en eindelijk kon Maryse het niet langer uithouden.

— Charles, zei ze, ik vind, dat we nu reeds inspecteur Baxter op de hoogte moesten stellen. Ik voel het over mijn hele lichaam, dat er iets met John gebeurd is. Hij is in gevaar, ze hebben hem te pakken gekregen en zullen hem zeker vermoorden indien wij niet spoedig tussen beiden komen. Misschien is hij zelfs al...

Ze begon zachtjes te huilen en Ophelia sloeg troostend haar arm om haar schouder.

— Kom, kom, Maryse, zei ze, maak je niet overstuur. Je weet wat John waard is en dat hij nog altijd een middel heeft weten te vinden om zich uit de meest hachelijke situatie te redden.

— Maar ditmaal gaat het verkeerd, snikte de knappe Française. We moeten de politie opbellen. En als jullie het niet doen, doe ik het.

Ze wilde opstaan om naar de telefoon te lopen, doch Charles hield haar tegen.

— Luister eens, Maryse, je moest toch al lang weten, dat John er niet van houdt, dat iemand tegen zijn bevelen in handelt. Hij heeft een termijn opgegeven, die om één uur afgelopen is, dat is precies nog elf minuten. Blijf nu nog even kalm. Als er over elf... nu zijn het er nog maar tien... over tien minuten geen bericht van hem is, bel ik onmiddellijk inspecteur Baxter op. Daar kun je op rekenen. Wij zouden toch ook niet graag zien, dat er met John iets zou gebeuren. Dat weet je toch veel te goed. Maar we moeten tot één uur wachten.

Maryse scheen voor rede vatbaar te zijn en liet zich naar de bank terugbrengen, waar ze weer naast Ophelia plaats nam. De wijzers van de elektrische klok op het bureautje kropen geruisloos en langzaam voorwaarts en naderde met een tergende traagheid het beslis-

sende uur, waarop handelend zou moeten worden opgetreden.

En toen de wijzers eindelijk èèn uur aanwezen, en er nog steeds geen telefoontje van John was ontvangen, stond Charles op, liep naar de telefoon en liet zich met het Hoofdbureau van Politie verbinden.

— Wilt U mij verbinden met Inspecteur Baxter? vroeg hij, toen de verbinding tot stand was gekomen.

Hij moest geruime tijd wachten en toen antwoordde de stem aan het andere eind van de lijn:

— Inspecteur Baxter is niet op het bureau, sir. Hij is thuis.

— Wilt U mij zijn huisnummer geven?

— Zijn nummer thuis is 46397, sir.

Charles bedankte en hing op, waarna hij onmiddellijk het opgekregen nummer liet aanvragen. Na enkele ogenblikken kreeg hij antwoord.

— Met inspecteur Baxter? vroeg hij.

— Daar spreekt U mee, sir. Met wie?

— U spreekt met een vriend van Sir Neville Carlisle. Ik ben precies van diens opdracht op de hoogte. Hij is vanmiddag op zoek gegaan naar die twee mannen en enkele uren later belde hij mij op met het verzoek mij met U in verbinding te stellen indien hij om èèn uur vannacht nog niet gebeld had. Ik heb tot èèn uur zitten wachten en geen bericht van hem ontvangen.

— En wat nu? vroeg inspecteur Baxter belangstellend.

Hij zei me, dat U met een kleine politiemacht onmiddellijk naar een huis in de Mahore Laan moest komen, waar het hoofdkwartier van de opium-bende is gevestigd. Het adres is Mahore Laan No. 7. Waarschijnlijk hebben de gangsters Sir Neville te pakken gekregen en wordt hij daar vastgehouden.

— Ik zal zorgen, dat ik er binnen een half uur met een dozijn van mijn mannen ben, antwoordde inspecteur Baxter. U wordt vriendelijk bedankt, sir.

Charles hing op en keerde enigszins nerveus naar zijn vrienden terug.

— Charles, zei Maryse opstaand, ik houd het nier niet langer uit. Kom, we nemen een taxi en gaan naar de Mahore Laan No. 7. Ik wil getuige zijn van hetgeen daar gaat gebeuren.

Charles, zowel als James, konden zich met dit voorstel volkomen verenigen en binnen vijf

minuten zaten ze met hun viereen in een taxi, die snel de stad verliet en in de richting van de buitenwijken reed.

—o—

John Templar zat aan handen en voeten gebonden in een vertrek aan de achterzijde van het huis, waar hij door Hamburger en Copps was heengebracht. Sedert enkele uren had hij niets meer van de mannen gezien of vernomen en moedeloos en afgemat zat hij op zijn stoel. Hij kon met geen mogelijkheid een blik op zijn horloge werpen, doch naar schatting moest het een uur of twaalf zijn.

Het wachten was op de leider, die zich zelf over hem zou ontfermen. En Templar maakte zich dienaangaande heus geen illusies. Hij wist maar al te goed wat voor een houding bendeleiders aannamen tegenover nieuwsgierige mensen, die probeerden zich met hun zaken te bemoeien of hun plannen in de weg te staan. Dat was juist de reden waarom hij vurig hoopte, dat de leider nog enige tijd op zich zou laten wachten. Vanaf èèn uur zou men met zijn lot begaan zijn, dan zou Charles de politie verwittigen, zou een overvalwagen uitrijden naar Mahore Laan 7 en zou hij worden bevrijd. . . .

Plotseling spitst hij zijn oren. Hen hoorde voetstappen in de gang, de sleutel in het slot werd omgedraaid en de deur ging langzaam open. De bendeleider stapte naar binnen. . . .

Templar richtte zijn blikken op de man, die langzaam op hem toeschreed en had moeite om zijn ogen te geloven. Voor hem stond, met een brede grijns op de lippen, hoofdcommissaris Breene van de Britse politie te Singpaore, de man, die alles in het werk had gesteld om Templar van de moord op Maxwell te beschuldigen, ongetwijfeld de man, die Hamburger en Copps naar zijn logement had gestuurd om hem te gaan halen.

Templar lachte zuurtjes en keek de man strak aan:

— Is dit een verrassing, Sir Neville? vroeg Breene zachtjes. Ik kan het me levendig voorstellen, hoor. Iedereen, die het zou weten, zou verbaasd staan. Uw verwondering is daarom gerechtvaardigd, hoor. Zelfs mijn eigen bendeleden weten niet wie ik ben, ze hebben me nooit gezien, of in een vermomming, die ik straks weer aanneem. Maar ze hebben er geen vermoeden van dat hun baas niemand minder is dan Hoofdcommissaris Breene.

— Ik geef toe, dat ik verbaasd ben, antwoordde Templar. U hebt me anders aardig laten wachten. Ik zit hier misschien al wel een uur of vijf, zes. Hoe laat is het? Ik kan niet eens op mijn polshorloge zien.

De bendeleider wierp een blik op zijn horloge en zei:

— Het is precies kwart voor één, Sir Neville. Zullen we afspreken, dat ik er om één uur een einde aan maak?

— Waarom niet meteen? vroeg Templar.

— Omdat ik nog wat wilde praten. In die tijd kunt u een cigaret roken en iets drinken.

— Graag. Geef me eerst maar een cigaret en dan een whiskey. Ik heb altijd gewenst goed gevoed te mogen sterven. Daarom zou ik graag nog iets willen eten.

Breene lachte fijntjes.

— Ik krijg zo de indruk, dat U van mening bent, dat ik een grapje maak. Maar laat ik U die illusie onmiddellijk wegnemen. Het is mijn vaste voornemen om mij van U te ontdoen, omdat U te lastig bent. Ik duld geen lastige mensen, noch in mijn politiecorps, noch in mijn bende. U moet zoiets kunnen begrijpen, Sir Neville. Het spijt me echter, dat ik U geen maaltijd aan kan bieden omdat ik daarvoor genoodzaakt zou zijn één van mijn mensen binnente laten komen. En ik wil niet in mijn ware gedaante gezien worden. Maar U kunt zoveel drinken als U wilt.

En Templar dronk en rookte, hij deed alsof hij na enkele glaasjes reeds vrolijk werd en praatte honderd uit. Ten koste van alles moest hij proberen tijd te winnen. Het zou nu ongeveer één uur zijn, dacht hij. Breene hoorde hem nog steeds aan. Hij vertelde de bendeleider met veel omhaal van woorden, hoe hij met Maxwell in contact was gekomen, hoe hij hem eindelijk na negen jaar terug had gevonden, stervende aan een schotwond en dat Maxwell hem het één en ander over de handel in opium had verteld. Hij vertelde Breene ook van zijn bezoek aan de opiumkit van Wen Po en dat hij daar een groot pak opium had meegenomen, na de Chinees buiten werking te hebben gesteld. Daarom wist hij ook waar het hoofdkwartier van de bende gevestigd was.

— Ik volgde die twee mannen, die de opium bij Wen Po hadden afgeleverd. Ik volgde ze tot vlak voor de deur van dit huis. Toen wist ik genoeg.

Het gezicht van Breene was plotseling betrokken geworden en met een nerveuse uitdrukking in zijn ogen en opeengeperste lip-

pen staarde hij naar de man, die ogenschijnlijk dronken de dood in wilde gaan.

— Heb je er met iemand over gesproken? vroeg hij sissend tussen zijn tanden.

— Waarover? deed Templar heel onnozel.

— Over dit huis.... het adres....

— Over dit huis.... ja, ik dacht, dat ik het vanmorgen aan Hoofdcommissaris Breen verteld heb.... of was het Inspecteur Baxter? Neen....

— Inspecteur Baxter? Heb je het Baxter verteld? gilte Breene.

— Neen, zei hij dan resoluut, het was toch stappen in de gang, zware voetstappen van Breene.... aan wie ik het verteld heb.

— Je bent gek, vent. Ik ben Breene, en je hebt mij niets verteld, begrijp je dat? Maar je hebt er met iemand over gesproken. Vertel op, wie was het?

— Wacht eens.... wacht eens.... daar gaat me geloof ik een klein lichtje op.... tja.... tja.... neen, het gaat toch weer uit.... jammer is dat....

— Ik heb nu genoeg van die....

Maar verder kwam hij niet. Een ontzettend lawaai had zijn woorden afgebroken en als door een slang gebeten rees Breene overeind. Templar glimlachte en begreep.

Aan de voorkant van het huis hoorde men een luid geschreeuw van mannenstemmen en een luidruchtig gestommel. Er klonken voetmet ijzer beslagen schoenen.

— Wat is dat? gilte Breene. Wat is dat voor een lawaai?

Hij stond met koortsachtige ogen tussen Templar en de deur, alsof hij deze ieder ogenblik verwachtte open te zien gaan.

— Dat zijn je ondergeschikten, Breene, antwoordde Templar. Ze komen je assistentie verlenen. Vind je dat niet attent van hen?

Er werd op de deur gebonsd. Breene rende naar de deur en overtuigde zich dat de sleutel omgedraaid was.

Maar Templar sperde zijn mond wagenwijd open en riep zo hard hij kon:

— Baxter.... Baxter.... hier ben ik.... trap die deur in....

Breene sprong op hem toe, trok hem met stoel en al overeind en begon hem met handen en voeten te bewerken. De man was in een staat van volslagen krankzinnigheid beland. Hij sloeg en trapte, doch Templar scheen het niet te voelen. Zijn blikken bleven op de deur gericht en plotseling hoorde hij snel achter elkaar enkele schoten. Het slot van de deur

werd versplinterd, de deur vloog open en zes mannen — Inspecteur Baxter voorop — met revolvers in de hand stormden naar binnen.

De verbazing van de mannen was algemeen, toen Hoofdinspecteur Breene zich als bende-leider ontpopte. Hij werd aan zijn polsen geboeid en met de leden van zijn bende, die allen aanwezig waren geweest, in de wachtende overvalwagen gebracht om naar het Hoofdbureau van Politie te worden vervoerd.

Tien minuten later zat Templar met pijnlijke enkels en polsen en zware hoofdpijn in de grote salon van het huis in de Mahore Laan. Naast hem zat Maryse, die enkele wonden op zijn gezicht zorgvuldig en liefdevol had afgewassen en verbonden. Charles, Ophelia en James stonden er als zwijgende getuigen bij. In hun ogen brandde het vuur der ware vriendschap, dat hen ook ditmaal weer had samengebracht.

Inspecteur Baxter bracht het vijftal terug naar het Hotel, waar men hartelijk afscheid nam.

— En nu gaan we zeker eerst eens lekker slapen, niet? vroeg Charles.

Templar lachte een beetje zuurtjes.

— Slapen? vroeg hij. O, nu jullie eindelijk uitgeboemeld zijn gaan jullie slapen, juist op het moment, dat ik eens uit wil gaan.

— Maar John, hield Maryse hem tegen, je wilt toch zo niet uitgaan? Met die schrammen en pleisters op je gezicht. Toe, wees nu eens èèn keer verstandig en ga naar bed. Je hebt heus een welverdiende nachtrust nodig.

— Allright, allright, stemde John toe, die echter helemaal niet van plan was geweest om uit te gaan. We zullen gaan slapen en morgen zien wat we verder doen.

— We gaan nu toch zeker door naar Batavia, niet? vroeg Ophelia.

— Die kans is erg groot, antwoordde Templar. We zullen morgens eens zien wat voor weer het is. Wel te rusten, kinderen, tot morgen....

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 37

HET DEBUUT VAN DE OCTOPUS

DE MEMOIRES VAN CASANOVA

In verband met de vele aanvragen, welke ons voor deze uitgave bereiken, menen wij de mogelijkheid van herverschijning te moeten overwegen van deze

eerste complete Nederlandse vertaling

waarvan wij wekelijks een aflevering van 32 pagina's lieten verschijnen.

*

Van deze, in ons landje zoveel stof opwaaiende, uitgave zijn tot op heden slechts 4 afleveringen verschenen. Verdere verschijning kan alleen bij voldoende abonnementen plaats hebben.

*

Wij verzoeken daarom een ieder, buiten de ons reeds bekende aanvragers die prijs stelt op het bezit van dit unieke boekwerk, onderstaand biljet ingevuld, doch vrijblijvend aan ons terug te zenden. Bij voldoende intekening ontvangt iedere gegadigde bericht van herverschijning.

Hoogachtend,

UITGEVERIJ „DE TOORTS”
ROKIN 174 - AMSTERDAM-C.

Ondergetekende .....
(naam)

(adres) .....

heeft interesse voor een abonnement op de afleveringen van *DE MEMOIRES VAN CASANOVA*, indien deze uitgave gaat herverschijnen (en wenst ter kennismaking de reeds verschenen 4 afleveringen tegen de gereduceerde prijs van 30 ct. per nummer te ontvangen, welk bedrag in postzegels hierbij gaat. *)

Datum ..... 19 .....
(Handtekening)

*) Doorhalen indien dit laatste niet gewenst wordt.